

MALI RIJTAR

Informativno glasilo Občine Beltinci • številka 19 • julij 2009 • letnik VII • ISSN-1581-7156

Utrinki iz majskih prireditev 2009 na OŠ Beltinci

Čudovito petje je razveseljevalo obiskovalce na glasbenem večeru.

Simpozija na temo Vizija šolstva so se udeležili številni strokovnjaki.

Ravnateljica OŠ Beltinci mag. Marica Horvat prejema občinsko priznanje ob 230 letnici šolstva v Beltincih.

Pelo, igralo in plesalo se je na folklornem večeru.

S svojo prisotnostjo na osrednji prireditvi nas je počastil minister za šolstvo in šport dr. Igor Lukšič.

Profesorica Cvetka Rengeo pred svojo umetnino iz šolskih dni.

Županova beseda

Drage občanke, spoštovane občani!

V teh dneh že intenzivno koristimo letne dopuste, nekateri doma, drugi so odpotovali po Sloveniji ali izven nje. Pomembno je, da nabereimo novih moči s katerimi bomo premagovali obveznosti, ki nas čakajo v preostanku letošnjega leta. Svetovna kriza ni obšla Slovenije. Posledice pa se že in jih bomo še občutili tudi v lokalni skupnosti. Morali bomo vložiti mnogo truda in napora, da se izvlečemo iz nje. Že sedaj se povečuje število prejemnikov pomoči, povečujejo se sredstva za potrebe socialne, predšolske vzgoje, za tiste, ki so že ali pa še bodo ob delo in še bi lahko naštevali.

Poleg tega pa nas je prizadelo tudi neurje s točo in povzročilo kar precej škode tako na poljskih pridelkih kot tudi na premoženju.

Lahko rečem, da zastavljene cilje v letošnjem letu in sprejetem proračunu dobro izvršujemo. Na kar nekaj projektih delamo v teh dneh in sicer na komunalni kot tudi na drugi infrastrukturi. Konču-

jemo z izvedbo kanalizacijskega omrežja v vaseh: Melinci, Ižakovci in Dokležovje. Predviden rok dokončanja del na tem omrežju je konec julija 2009. Izbran pa je že izvajalec del za kanalizacijsko omrežje vasi Gančani in Lipovci. Predviden začetek v juliju 2009 in konec v juliju 2010. Prijavljamo se na razpis za nepovratna sredstva, da bomo v letu 2010 nadaljevali s sekundarnim omrežjem še v Bratoncih in Lipi. Vsakodnevno pa pričakujemo odobritev razpisne dokumentacije, da izberemo izvajalca del pri centralni čistilni napravi in povezovalnih vodih.

V Gančanih obnavljamo vrtec, da ustvarimo boljše pogoje za varstvo otrok in seveda v smislu varčevanja energije. Zaključek del je predviden v sredini avgusta 2009. Pričeli bomo z obnovo fasade na podružnični osnovni šoli Dokležovje.

Pripravljamo dokumentacijo za nadaljevanje obnove ceste iz Beltincev proti Ižakovcem vključno z obnovo mostu.

Veliko gradbišče pa je ob cesti med Beltinci in Mursko Soboto, kjer pričakujemo, da bo dobilo zaposlitev nekaj naših občanov.

Pred nami sta meseca, ko bomo imeli kar nekaj tradicionalnih prireditev kot je mednarodni folklorni festival, bújraški dnevi, prva obletnica odprtja avtoceste ter seveda praznik Občine Beltinci. V letošnjem letu se bo prireditvam pridružila še državna proslava priključitve prekmurskih Slovencev matičnemu narodu. Ob teh bodo še spremljevalne, kar bomo objavili na našem internem kanalu, v programu prireditev in na internetni strani.

Želim vam lepih in prijetnih počitniških dni ter iskrene čestitke ob občinskem prazniku občine Beltinci.

Milan KERMAN • župan občine Beltinci

Uvodna beseda

Spoštovani sodelavci in bralci Malega rjitarja!

Pred vami je letošnja druga številka našega glasila združena z drugo literarno številko. Da bosta izšli istočasno smo se odločili, ker smo prejeli premalo prispevkov za samostojno literarno glasilo in bomo na takšen način tudi nekaj privarčevali. Prosimo tudi, da se nam oga-

si avtor prispevka z naslovom »Apokalipsa zdaj« in »Legenda o griču tisočerih rož«, da bomo lahko njegovo ime objavili v naslednji številki.

Želim vam čim bolj brezskrbne počitniške dni.

Jelka BREZNIK

Mali rjitar

informativno glasilo Občine Beltinci

uredniški odbor:

Renata ADŽIČ (odgovorna urednica),

Jelka BREZNIK, Zlatko RADUHA,

Ivan MESARIČ, Mira ŠÖMEN,

Zlatka HORVAT, Ema VÖRÖŠ,

Peter DUGAR, Robert KUZMA

Uredniški odbor ne odgovarja

za vsebino objavljenih člankov.

zbiranje materiala:

Lilijana ŽIŽEK

jezikovni pregled:

Zlatka HORVAT

fotografije:

Medobčinski inšpektorat, ZTK,

Judo klub Murska Sobota, Denis Cizar,

skavti stega Beltinci 1, Grega Sraka, Dejan Kolarič,

Arhiv OŠ Beltinci, Dimek Beltinci, Marija Zver,

Brane Mohorič, Matjaž Gjörek, arhiv Vrtca Beltinci,

Jože Puhar, KS Bratonci, PGD Lipa,

Saubermacher & Komunalna, Filip Matko,

Klub obrtnikov in podjetnikov Občine Beltinci,

Venčeslav Smodiš, Alojz Vinčec, Aquila Lipovci,

Zavod za zdravstveno varstvo, Marjan Makovec

grafično oblikovanje in priprava za tisk:

Grafični studio Robert Kuzma s. p.

www.graficnistudio.net

tisk:

Tiskarna S-tisk, d. o. o.

julij 2009

Glasilo ni naprodaj, vsako gospodinjstvo v občini

ga dobi brezplačno, drugi zainteresirani pa na

sedežu Občine Beltinci, Mladinska 2, 9231 Beltinci,

02 / 541 35 35, www.beltinci.si, obcina@beltinci.si

Spoštovani!

Vprašanja o možnostih ekološke sanacije Mure ob možni energetski izrabi reke postavljajo pred nas številne izzive in različne možnosti pogleda v prihodnost.

Odgovore na njih bodo lokalni in drugi strokovnjaki v začetni fazi iskali v Študiji trajnostnega razvoja, ki bo temeljila na zbranih podatkih o stanju na področju družbenega razvoja, narave, okolja in prostora, kmetijstva in gozdarstva ter gospodarstva v regiji.

Z željo, da dobimo čim pestrejšo sliko okolja ter usmeritev za odločitve kako ravnati v prihodnje vas vladno vabimo, da v omenjenem procesu sodelujete tudi vi. Za vaše pobude, mnenja in predloge, ki jih bomo do konca meseca julija sprejemali na naslovu Dravske elektrarne Maribor, Obrežna 170, 2000 Maribor ali na naslovu Pomurskega razvojnega inštituta Murska Sobota, Slovenska ulica 43, 9000 Murska Sobota ter na naslovih elektronske pošte info.mura@dem.si ter info@pri-ms.si se vam že vnaprej iskreno zahvaljujemo!

info.mura@dem.si

info@pri-ms.si

Preveritev možne energetske izrabe reke Mure s poudarkom na trajnostnem razvoju

Na podlagi Uredbe Vlade RS o podelitvi koncesije za energetske izrabe reke Mure Dravskim elektrarnam Maribor, so v družbi pripravili program, katerega cilj je preveriti možnosti energetske izrabe Mure v procesu prostorskega načrtovanja, z vključevanjem lokalnih skupnosti in tudi sosednje države, ter v skladu z direktivami EU ugotoviti stvarno možnost izgradnje objektov hidroelektrarn na Muri. Vlada Republike Slovenije je na poziv lokalnih skupnosti v Pomurju že pred časom pristopila k sanaciji in vzpostavitvi dobrega ekološkega stanja voda. Hkrati je družbo Dravske elektrarne Maribor zavezala, da ob tem preuči tudi možnost energetske izrabe vodnega telesa reke Mure.

Skrozi zgodovino razmišljanj o energetskem izkoriščanju reke Mure so se izoblikovali številni pomisleki o smiselnosti izgradnje elektrarn na

slovenski strani. Drugače kot v sosednji Avstriji, kjer že deluje 30 hidroelektrarn, štirje objekti se trenutno še načrtujejo, dve hidroelektrarni pa sta trenutno v izgradnji, imamo na slovenski strani le eno manjšo hidroelektrarno v Ceršaku. Iskanje odgovorov o možnostih energetske izrabe reke Mure ter iskanje sanacijskih rešitev in vzpostavitvi dobrega ekološkega stanja voda tako pomeni ohranitev možnosti za enega pomembnejših razvojnih projektov za Pomurje. Odgovore na omenjene izzive strokovnjaki iščejo v okviru priprave programa Študije trajnostnega razvoja, ki bo temeljila na strokovnih podlagah, v katerih bodo strokovnjaki zbrali številne podatke o indikatorjih iz lokalnega okolja.

Priprava strokovnih podlag je pomemben del postopka, saj bo prav na njih slonela omenjena Študija trajnostnega razvoja. Gre za dokaj nov pristop k projektu, ki sloni na konceptu preveritve stanja na številnih področjih ter prepletanja med njimi. Tako bodo izdelovalci strokovnih podlag v sodelovanju z lokalnimi strokovnjaki in predstavniki lokalnih skupnosti pripravljali podlage o stanju

na področju družbenega razvoja, področju narave, okolja in prostora, področju kmetijstva in gozdarstva ter gospodarstva v regiji. Program predvideva, da bodo prvi preliminarni podatki študije trajnostnega razvoja v zbirni obliki javnosti prvič predstavljeni konec meseca avgusta letošnjega leta.

Svetovna komisija za okolje in razvoj (WCED) je leta 1987 podala naslednjo definicijo trajnostnega razvoja: »Trajnostni razvoj je takšen način razvoja, ki zadošča današnjim potrebam, ne da bi pri tem ogrožal možnosti prihodnjih generacij, da zadostijo svojim lastnim potrebam.« Koncept preveritve ekološke sanacije reke Mure ob možni energetski izrabi Mure v procesu trajnostnega razvoja je torej v praksi način, na podlagi katerega bodo določena območja možnih posegov s sprejemljivimi vplivi, ki jih bo lahko investitor še sprejel v okviru investicije.

Da bi k sodelovanju pritegnili strokovnjake številnih znanj in različnih področij delovanja, so se v Dravskih elektrarnah Maribor skupaj s Pomurci odločili, da ustanovijo Pomurski razvojni inštitut (PRI MS).

Nagrajeni učenci OŠ Beltinci in OŠ Bakovci v šolskem letu 2008/09

**Učenci 9.a razreda – priznanja
in nagrade – razredničarka
Nada Forjan**

Tilen Babič, Partizanska ulica 1

Prejel je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh ter za uspešno in prizadevno delo ter dosežke na športnem, jezikovnem, naravoslovnem in tehničnem področju.

Katja Balažič, Melinci 149A

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh ter za uspešno in prizadevno delo ter dosežke na jezikovnem in naravoslovnem področju ter za prizadevno delo v razredni skupnosti.

Izabela Baša Perša, Ravenska cesta 58

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za uspešno in prizadevno delo na naravoslovnem, jezikovnem in športnem področju, za doseganje vidnih rezultatov na različnih natečajih ter za devetletno sodelovanje pri pevskem zboru.

Kaja Glavač, Melinci 3E

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za dosežke na šolskih in regijskih tekmovanjih, za uspešno in prizadevno delo na naravoslovnem, likovnem in športnem področju, za sodelovanje na mednarodni otroški slikarski koloniji Beltinci 2009, za devetletno sodelovanje pri pevskem zboru ter za prizadevno delo v oddelčni skupnosti in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

Monika Graj, Panonska ulica 90

Dobila je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh ter za uspešno in prizadevno delo na kulturnem in naravoslovnem področju, za doseganje vidnih rezultatov na različnih natečajih, za večletno aktivno delo na likovnem področju, za sodelovanje na mednarodni otroški slikarski koloniji Beltinci 2009, za devetletno sodelovanje pri pevskem zboru ter za prizadevno delo v od-

delčni skupnosti, za spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

Barbara Sečkar, Gubčeva ulica 14

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, uspešno in prizadevno delo na jezikovnem področju, za vidne uspehe na raznih natečajih, za večletno aktivno delo na likovnem področju, za sodelovanje na mednarodni otroški slikarski koloniji Beltinci 2009, za osvojen 2. mesto na mednarodnem likovnem natečaju 5x na dan.

Andreja Slavic, Panonska ulica 61

Dobila je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za vidne dosežke na različnih tekmovanjih in raznih natečajih, za večletno aktivno delo na likovnem področju, za sodelovanje na mednarodni otroški slikarski koloniji Beltinci 2009, za devetletno sodelovanje pri pevskem zboru, za prizadevno delo v oddelčni skupnosti, za zgleden in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

Tina Sraka, Bratonci 135A

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za dosežene vidne rezultate na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih iz znanja posameznih predmetov, za uspešno in prizadevno delo na kulturnem, naravoslovnem, likovnem in športnem področju, za sodelovanje na mednarodni otroški slikarski koloniji 2009, za devetletno sodelovanje pri pevskem zboru, za prizadevno delo v oddelčni skupnosti, za zgleden in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

Barbara Šipoš, Štefana Kovača 16B

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za dosežene vidne rezultate na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih iz znanja posameznih predmetov, za uspešno in prizadevno delo na kulturnem in naravoslovnem področju, za večletno aktivno delo na likovnem področju, za sodelovanje na mednarodni otroški likovni koloniji Beltinci 2009, za devetletno sodelovanje pri pevskem zboru, za prizadevno delo v oddelčni skupnosti ter za zgleden in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole. Barbara je po predhodni zaključeni nižji glasbeni šoli v Murski Soboti bila vpisana na oddelku za orgle Glasbene šole Beltinci. Barbara je

bila med šolskim letom zelo dejavna tako v okviru izobraževalnega programa kakor tudi izven šole. Poleg številnih solističnih nastopov je redno spremljala Mešani cerkveni pevski zbor in bila aktivna pri mladinski glasbeni skupini. Izvedla je eno od orgelskih maš v sklopu koncertnega ciklusa 2008/2009, ki ga organizira Glasbena šola Beltinci. Zaradi prizadevnosti, številnih uspešnih nastopov in glede na njeno starost zelo visokega umetniškega nivoja izvajanja je ob koncu šolskega leta opravila izpit za 3 letnike glasbene šole. Barbara je poleg igranja na orgle aktivna tudi v več pevskih zborih. Zato jo Glasbena šola Beltinci smatra kot najobetavnejšo učenko v šolskem letu 2008/2009.

Iva Vöröš, Bratonci 152

Dobila je priznanje za dosežen odličen uspeh ter za uspešno in prizadevno delo na jezikovnem, likovnem in kulturnem področju, za vidne dosežke na raznih natečajih, za devetletno sodelovanje pri pevskem zboru, za spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

Saša Berden, Lipovci 241D

Prejela je priznanje za uspešno in prizadevno delo na področju naravoslovja, za sedemletno sodelovanje pri pevskem zboru ter za spoštljiv in zgleden odnos do sošolcev in delavcev šole.

Alen Šadl, Bratonci 98A

Dobil je priznanje in nagrado za dosežke na različnih šolskih in regijskih tekmovanjih, za uspešno in prizadevno delo na družboslovnem, kulturnem in naravoslovnem področju, za prizadevno delo v oddelčni skupnosti, za korekten in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

**Učenci 9.b – priznanja in
nagrade – razredničarka
Snežana Šeruga**

Darja Rojnik, Gančani 176

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za izjemne uspehe in dosežke v času osnovnošolskega izobraževanja.

Katja Horvat, Bratonci 46/a

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh in prav tako za iz-

jemne dosežke in uspehe v času osnovnošolskega izobraževanja na področju kulture, naravoslovja, družboslovja in ekologije.

Mitja Cigan, Lipovci 41

Dobil je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh in za izjemne uspehe ter dosežke v času osnovnošolskega izobraževanja.

Anja Mujdrica, Gančani 50

Dobila je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za izjemne uspehe in dosežke v času osnovnošolskega izobraževanja na področju kulture, naravoslovja, družboslovja in ekologije.

Luka Premoša, Melinci 99

Prejel je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh vseh osem let, za izjemne uspehe in dosežke v času osnovnošolskega izobraževanja na področju kulture, naravoslovja, družboslovja in ekologije.

Denis Horvat, Lipa 12

Prejel je priznanje in nagrado za izjemne uspehe in dosežke v času osnovnošolskega izobraževanja.

Alja Mesarič, Lipovci 6

Prejela je priznanje in nagrado za delo

na družboslovnem, naravoslovnem in jezikovnem področju.

Samanta Gabor, Gančani 80/a

Prejela je priznanje za aktivno delo na jezikovnem področju.

Karmen Lainšček, UL. Štefana Kovarča 11

Prejela je priznanje za delo na naravoslovnem in jezikovnem področju.

UČENCI 9.c – priznanja in nagrade – razredničarka Lilijana Fujs Kojek

Laura Činč, Ribiška pot 14A

Dobila je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za dosežene vidne rezultate na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih iz znanja posameznih predmetov, za devetletno sodelovanje pri pevskem zboru, za prizadevno delo v oddelčni skupnosti, za zgleden in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

Klementina Fartelj, Rakičan, Panonska ulica 6

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za dosežene vidne rezultate na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih iz znanja posameznih pred-

metov, za aktivno sodelovanje v projektu Goethe – inštituta (Schulen-Partner der Zukunft), za prizadevno delo v oddelčni skupnosti, za zgleden in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

Leon Marič, Lipovci 93

Prejel je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh ter za uspešno in prizadevno delo na jezikovnem in naravoslovnem področju.

Tamara Mesarič, Ravenska cesta 60

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za dosežene vidne rezultate na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih iz znanja posameznih predmetov, za devetletno sodelovanje pri pevskem zboru, za prizadevno delo v oddelčni skupnosti, za zgleden in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

Marko Sraka, Lipovci 41A

Dobil je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za dosežene vidne rezultate na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih iz znanja posameznih predmetov, za zgleden in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole, izjemne rezultate na tekmovanju GENIUS LOGIKUS (2. mesto na državni ravni in 15. mesto na mednarodni ravni).

Veselo razpoloženje po sprejemu pri župnu.

Tina Tratnjek, Gančani 1C

Prejela je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh, za dosežene vidne rezultate na šolskih, regijskih in državnih tekmovanjih iz znanja posameznih predmetov, za prizadevno delo v oddelčni skupnosti, za zgleden in spoštljiv odnos do sošolcev in delavcev šole.

Sašo Mertük, Gubčeva ulica 16

Dobi priznanje za uspešno in priza-

Ivan Jerič - prekmur- ski Martin Čedermac

Ob 118. obletnici rojstva Ivana Jeriča, narodnega buditelja, kanonika, Maistrovega borca in generalnega vikarja za Prekmurje, smo v njegovem rojstnem kraju – Dokležovju pripravili svečanost in tako počastili njegov spomin.

Ponosni in srečni smo, da se lahko spominjamo ljudi, ki so krojili in ustvarjali to bogato preteklost Prekmurja. Zavedati se moramo, da narod, ki ne spoštuje svojih korenin, nima prihodnosti. STATI INU OBSTATI- so Trubarjeve besede, ki so prav gotovo zaznamovale našega rojaka in še mnogo drugih, ki so v tistih težkih časih brez razmišljanja in preračunljivosti nosili glavo naprodaj in velikokrat zrlji smrti v oči, ko so se pri svojih odločitvah izrekli za enotno državo, za materin jezik, za »prekmursko reč«.

Letos mineva 90 let od priključitve Prekmurja k Sloveniji in 118 let od rojstva našega velikega moža, domoljuba Ivana Jeriča. Žal se tega vse premalo zavedamo in ne cenimo dovolj njegovih zaslug.

Ivan Jerič je za svoje zasluge prejel posmrtno priznanje Občine Beltinci, v kraju stoji njegov doprni kip, vendar pa mislim, da domačini in sam kraj še zdaleč nismo storili vsega, da bi mu dali potrebno veljavo. Tudi o tem bo potrebno razmisliti in izpeljati še načrtovane cilje (spominska soba, poimenovanje ulice...). Kajti vse novo, kar raste in vodi, je zraslo iz tal, ki so jih pripravili za setev naši predhodniki, ki so čutili s srcem za narod in domovino.

Tega se je zavedal že Trubar in pozneje vsi njegovi nasledniki, ki so nam zapustili bogato dediščino, da se iz nje

devno delo na naravoslovnem področju in aktivno delovanje na športnem področju.

Nina Jerič, Gančani 186

Dobila je priznanje za uspešno in prizadevno delo na jezikovnem področju.

MALI RIJTAR

napajamo in oplajamo našo dušo. Da se lahko njihove misli, ideje in delo ohranjajo med ljudmi, med narodi, je potrebno kulturno dejanje in pri tem ne bi smela biti ovira ne politika, ne vera, ne strankarska opredelitev, kajti kultura je namenjena vsem in naj ne bi bila sredstvo za dosego določenih ciljev in manipulacij.

Naš Ivan Jerič se je vse svoje življenje trudil, da naj bi materin jezik blagohotno zazvenel v ušesih vseh ljudi, čeprav je ob tem velikokrat naletel na gluha ušesa ali pa doživel še kaj hujšega.

»Umetnik ne more biti vsak, človek pa, ki po svoje verno in vdano služi narodu in človeštvu, je lahko vsak najmanjši izmed nas!« je zapisal naš veliki poet Oton Župančič. Je že tako, da vse preradi pozabljamo na ljudi, ki so v določenem zgodovinskem obdobju veliko prispevali k razvoju in ohranjanju neke pokrajine in so za svoja dejanja bili preganjani. Tudi našemu rojaku se je zgodilo veliko krivic in trpljenja, vendar je kljub vsemu ponižanju ostal zvest materinemu jeziku, svo-

Ivan Jerič v mladih letih

OŠ Bakovci – razredničarka Matejka Pavličič

Žiga Miklošič, Dokležovje, Glavna 56

Prejel je priznanje in nagrado za dosežen odličen uspeh v vseh letih šolanja. V 9. razredu je bil izjemno učno uspešen. Osvojil je srebrno Stefanovo priznanje v 9. razredu, osvojil je srebrno priznanje na tekmovanju v znanju o sladkorni bolezni v 9. razredu ter prejel bronasto Vegovo priznanje v 9. razredu.

jemu narodu, pesmi, ki ga je naučila mati. Tako kot mnogi pred njim se je zavedal, da brez narodne pesmi naš narod ne bi vzdržal v tisočletnem boju z najmočnejšimi narodi, ki so hoteli izbrisati s sveta vse, kar je bilo slovenskega. Zato mu upravičeno lahko rečemo PREKMURSKI MARTIN ČEDERMAC.

Slavnostni govornik je bil župan Milan Kerman. V njegovem pomenu za Prekmurje je izčrpno spregovorila zgodovinarica Metka Fujs iz Pokrajinskega muzeja Murska Sobota. Pot rojaka in Maistrovega borca je lepo opisal kronist Peter Šraj iz Beltince. Župnik Alojz Benkovič iz Beltince pa je opisal njegovo duhovniško pot in ima prav gotovo največ zaslug, da sta obe Jeričevi knjigi- Moji spomini in Madžarizacija Prekmurja- zagledali luč sveta.

Ivan Jerič je ljubil domovino, svoj narod, zato se je brez razmišljanja odločil vstopiti v bojne vrste, udeležil se je Soške fronte in se bojeval pod poveljstvom generala Rudolfa Maistra. Maistrovo izročilo je aktualno še za današnji čas. Predsednik države Danilo Türk je ob lanski 90. letnici boja za severno mejo dejal: «Malo verjetno je, da bi brez njegove odločnosti sploh dočakali našo neodvisnost in državno samostojnost!«

Rudolf Maister je bil tudi pesnik, sodobnik modernistov, zato smo v naš program uvrstili tudi njegovo poezijo, ki so ji obiskovalci z zanimanjem prisluhnili gostje, med njimi tudi Karel Jezernik in številni Jeričevi sorodniki.

Predsednik KS Dokležovje, Boris Brunec, se je v nagovoru zavezal, da mora KS v bližnji prihodnosti izpeljati načrte (spominska soba, preimenovanje ulice...) in Ivanu Jeriču dati dostojno veljavo.

Marija Zver

O Mariji Sreš - naši misijonarki

V prostorih Doma Janka Škrabana v Beltincih je ponedeljek 20. aprila potekala predstavitev najnovejše knjige misijonarke Marije Sreš, ki živi in dela med plemeni Dungri Garasiya Bhil v dolini Sabarkante v severni Indijski pokrajini Gudžarat.

Po prihodu v Indijo leta 1971, je leta 1976 diplomirala je iz gudžaratskega jezika in književnosti v Ahmedabadu, za tem pa odšla med staroselce.

O Mariji Sreš prav gotovo mislimo, da vemo veliko, a prav in potrebno se mi zdi opozoriti na besede, ki jih je avtorica, ki več kot tri desetletja živi in dela v Indiji, zapisala v uvodniku k svojemu knjižnemu prvencu Tam kjer kesude cveto.

»Z Dungri Garasijci sem preživela skoraj trideset let in skušala izboljšati njihove težke življenjske razmere. Na mojo pripoved je nedvomno vplivala robata govorica njihovega sveta, ostra in trda kot je njihovo življenje. Njihovi stavki so kratki, jasni in zelo konkretni. Govorijo malo in ne razpravljajo v nedogled. Prisilijo te, da opustiš vse svoje predsodke in ideje. To je za Evropejca, ki že vse ve težko. Najprej se moraš naučiti poslušati in potem se moraš naučiti zares poslušati, to pomeni, tudi v poslušanju opustiti notranji dialog, ki se v tebi nenehno dogaja, ocenjuje in presoja. Šele ko sprejmeš molčečnost te kulture, lahko razbereš globoko modrost, ki jo nosijo v srcih.«

Leta 1994 je nastal knjižni prvenec Tam kjer kesude cveto (ali v izvorniku Girasma Ek Dungri). Leto za tem, je za delo prejela drugo nagrado Gudžaratske akademije za književnost in umetnost (Gujarat Sahitya Akademi). Knjiga je bila zaradi popularnosti tematike leta 2004 ponovno izdana v gudžaratsčini ob stoletnici Gudžaratske literarne akademije (Gudjarat Sahitya Parishad). Delo je uvrščeno med sto najpomembnejših del v gudžaratski literaturi.

Leta 1997 je Gudžaradska literarna akademija nagradila tudi njeno drugo knjigo Kavita Sathe Samvad, ki je leta 2004 izšla tudi v slovenščini z naslovom

Ženska ženski. Istega leta je v slovenščini izšlo tudi njeno tretje delo o ženskah iz Sabarkantske doline Doma sem, kjer je moje srce.

V uvodniku druge knjige Ženska ženski, Marija Samec literarno doživetje opisuje z besedami : »Ne tratimo moči za predsodke. Raje dovolimo ljudem, da spustijo svoje zmaje, da bodo poleteli, višje, visoko. In vzemimo v svoje roke svojega zmaja in ga pustimo poleteti visoko pod nebo, kjer bo delal družbo drugim. Naj se tudi naša osebnost razmahne v svoji polni pozitivni pahljači možnosti življenja. Tako bomo obarvali nedo s prekrasnimi barvnimi odtenki in polepšali ta svet vsem – sebi, svojim bližnjim in drugim.«

V tretji knjigi, ki je prav tako izšla v slovenskem jeziku Doma sem kjer je moje srce, lahko preberemo, da staroselci Dungri Garasija, predstavljajo način življenja, ki ga morda kmalu ne bo več in če bodo staroselci izumrli, bo to velika duhovna in kulturna izguba za vse nas.

Vse hvale vredno je, da se je Marijinim predhodnim trem knjižnim delom, pridružilo delo Najprej je bila ženka in druge zgodbe. V knjigi je obširno zapisana njena pot v Indijo, temu pa sledi štirinajst zgodb, ki jih je Marija Sreš v letih, kar živi in dela v Indiji, zbrala med staroselkami v pokrajini kjer živi in dela.

Marijin prijatelj in veliki, zdaj že pokojni gudžaratski pisatelj, Manunbhaj Pancholi »Darshaku« je že ob izidu njenega knjižnega prvenca Tam kjer kesude cveto povedal, da je storila to, česar indijski pisatelji sami, Gandhijevi učenci, ki so delali s plemeni in izobčenci niso upali ali želeli, ker se jim staroselci niso zdeli vredni mesta v ustvarjalni književnosti. Toda ta tuja ben, jih je sprejela za sebi enake in jih prvič pripeljala v gudžaratsko književnost. Drugi veliki indijski pisatelj Raghbir Chaudhury, pa je končal svojo oceno z besedami »Hvala vam, Marijaben, za to kar ste napisali . . .«

Staroselka Martiben ji je med drugim dejala: »Vse veš. In vendar, zapustila si boljše deželo, da bi prišla in zaživela z nami . . . ješ vse, kar ti prinesemo, nikoli se ne pritožuješ. Zakaj?

In Marija je odgovorila : »Ker ste me naučili sprejemati življenje kot dar, pa če je še tako težko.« (morda bi na ta način morali tudi sami kdaj pa kdaj razmišljati op.p.)

Marija je njihove zgodbe in ljudske pripovedke zapisovala in jih seveda malce priredila. Staroselci so analfabeti (nepismeni) in animisti (niso hindujske vere, ampak globoko spoštujejo in verujejo v naravo), govorijo tako imenovani surovi ali neomikani jezik Kali boli, ki nima primerne pisne oblike. Avtorica si je nekatere izraze sposodila iz radžastanščine, hindija in gudžaratsčine. Nedvomno je Najprej je bila ženska delo, ki pomeni ohranitev zgodb pred pozabo, in izumrtjem hkrati s staroselci.

Rdeča nit njenih literarnih del, so medsebojni odnosi, še posebej poudarjeni so odnosi med moškim in žensko, kar je zelo izrazito prikazano tudi v tej Marijini četrti knjigi.

Misijonarka Marija Sreš je domačinka, izhaja iz beltinske župnije. Predstavitev njene knjige se je udeležilo veliko števil domačink in domačinov, med drugimi tudi murskosoboški škof dr. Marjan Turnšek, župan občine Beltinci Milan Kerman, nekaj občinskih svetnikov ter predstavniki kulturnih društev.

Njena globoka vera in pokončna drža nam lahko vzgled, kako in na kakšen način naj bi tudi mi živeli in kakšni naj bodo naši odnosi z ljudmi drugih načinov življenja, svetovnih nazorov ali veroizpovedi.

Benjamin Horvat

Marija Sreš med intervjujem.

foto: Boštjan Debevec, RTV Slovenija

Zakaj imajo na Melincih še eno kapelico - Blagoslovitev Majcenove kapelice

Blagoslovitev kapelice pri družini Draga in Trezike Majcen je bila 25.06.2009. Širšo javnost želim na željo domačinov seznaniti z namenom postavitve kapelice.

Odločitev je padla, ko se je mlada Majcenova družina pred leti preselila v novo hišo v melinčko Novo ves.

Nedvomno so jih sosedje lepo sprejeli, kar blagoslovitev kapelice samo še potrjuje.

Kmalu po uspešni preselitvi se je oče družine, Drago, odločil, da bo pred hišo postavil kapelico Mariji v zahvalo.

Postavil je temelje, ne da bi se prej pogovoril s svojo ženo, nakar ga ona vpraša: »Ka pa boš tou delal?« On ji enostavno odgovori, da bo sezidal kapelico. Začuden na ga je vprašala: »Pa ka va tu s kapejlifcof?« On pa se ni dal pregovoriti in tako sta združila moči, se pogovorila o name-nu in kapelica je tu.

Vsak človek je ponosen na svoje pozitivne dosežke v življenju, ne glede na status, ki ga ima, saj za uspehe v življenju ni merilo izobrazba, materialne dobrine, pač pa zdravje, ljubezen in delo.

Do podobnega spoznanja je prišel tudi Drago, ko se je preselil s svojo družino v novi dom.

Takrat je začutil potrebo, da se Mariji zahvali za ohranjeno življenje, ki mu je bilo podarjeno pred skoraj dvainštiridesetimi leti v rojstni vasi v Ižakovcih.

Kaj mu je bilo vodilo za zahvalo?

Kot vsi mladostniki nekoč in danes, je bil tudi Drago razigran in vesel mladostnik. Ni ga bilo človeka, ki bi mu lahko govoril, kaj je za življenje nevarno, saj je kot polnoletna oseba mislil, da že vse ve in se njemu pa res ne more zgoditi nič nevsakdanjega.

Tako se je tudi 1985 leta poigral s svojim življenjem, ko je po težkem fizičnem delu odšel s prijateljem iz Melinec na kopališče v Mursko Soboto, kjer sta se želela ohladiti po napornem dnevu.

Vsa razgreta sta skočila v olimpijski

bazen, kjer je Drago začutil krč in od tistega trenutka se ne spomni ničesar več.

Z reševalnim vozilom so ga odpeljali na urgentni oddelek v Mursko Soboto, kjer so se borili za njegovo življenje. Ob odpustu iz bolnišnice so mu povedali, naj se več tako ne igra, saj ob sprejemu v bolnišnico ni kazal znakov življenja.

Seveda je bil Drago še premlad, da bi svarilo jemal resno in kot veselja poln mladostnik je z mladostniškimi norčijami nadaljeval. Tako so se nekega sobotnega večera s prijatelji dogovorili, da gredo na Soboško noč. Takrat še starši niso vozili otrok na veselice, kot to delamo danes. Je pa Drago imel moped in akcija je stekla. On in še dva prijatelja so sedli na moped, pa gremo. Ko so prišli do Sobote, jih ustavi policija. Drago je dal dokumente in seveda bi morala slediti kazen. Takrat spregovori policist: » Najprej sem te rešil iz vode, sedaj pa naj te kaznujem?«

Drago je ostal brez besed, končalo pa se je spet brez posledic.

Leta so minevala. Drago se je poročil na Melince, si ustvaril družino in ob odraščanju otrok in ob ženi dozoreval.

Ko so si zgradili nov dom, je začutil zadovoljstvo in obenem nek notranji glas, ki mu je pravil: » Drago, kje bi ti bil, če bi se takrat utopil? Kaj bi bilo, če bi takrat, ko si peljal dva prijatelja na mopedu, doživeli nesrečo?«

Življenje je hotelo, da mu je na poti kot angel varuh stal dvakrat isti človek.

Zato je sklenil, da mora najti pot do tega človeka, se z njim srečati in se mu zahvaliti. To mu je s pomočjo našega krajanja, ki je zaposlen na policiji v Murski Soboti, tudi uspelo. Z njim se do danes fizično še nista srečala, napisal pa mu je zahvalno pismo in se mu zahvalil za pomoč in dobroto.

Ni pa pozabil tudi na Marijo, za katero se - po verski vzgoji dobrih staršev - tudi zaveda, da ga je čuvala in vodila v njegovi mladostniški razigranosti ter mu pomagala pri premagovanju težav. Ob pogledu na svoj dom je prišel do spoznanja, da si tudi Marija zasluži vidno mesto na njihovi domačiji.

Tako se je odločil in ob podpori prijateljev, sosedov in znancev zgradil kapelico.

Kapelica pri Majcenovem Dragu in Treziki stoji. Kdo so izvajalci del? Drago Majcen s privatniki, ki imajo veliko srce

in dušo, pa obilico dobre volje.

Seveda mora biti v kapelici tudi podobna oz. zavetnik. Majcenova družina se je odločila za KRALJICO MIRU, katere prva videnja beležijo na današnji dan 1981 v Medžugorju.

Kraj sta letos obiskala tudi Drago, kot šofer romarjev, in Trezika kot romarka. Oba sta se vrnila zelo srečna in pravita, da se teh občutkov ne da opisati, to moraš samo doživeti. Marijo, ki jo vidimo v kapelici, sta pripeljala z romanja.

Oba sta bila presrečna ob trenutku, ko sta lahko kapelico blagoslovila s pomočjo našega farnega župnika.

Skupaj z njima smo srečni in hvaležni tudi krajani Melinec.

Jožica Jerebic

Ljubezen

*Svet se vrti okoli mnogo stvari.
Tudi okoli zaljubljenosti dveh ljudi.
In lepšega pogleda ni,
kot če fant punco za roko drži,
ji pove, da je zanj kot dar iz nebes
in jo povabi na ples.*

*Ljubezen ni samo za mlade ljudi
ampak tudi za tiste malo starejše,
pa čeprav se mnogim tako ne zdi.*

*Ko mož z ženo na kavču leži,
je zelo lepo, če jo pogleda v oči,
ji reče, da zanj boljše ni
in da je še lepša kot prve dni.*

*Tiste pa,
ki vas ta občutek še obšel ni,
naj nikar vas ne skrbi.
Bo že prišel tisti čas,
pa naj bo to ko sije sonce
ali ko pritiska mraz.*

*Takrat boste v oblakih lebdeli,
si pod prho pesmi peli
in za vsako malenkost takoj zardeli.*

*Je pač tako,
če reče vam nekdo,
da bije za vas srce mu močno.*

Martina Smodiš, Melinci

»Rekrutacija« v Beltincih

V petek, 8. Maja 2009, sta v beltincih kipeli mladost in veselje. Izpostava za obrambo murska sobota je povabila 108 fantov letnika 1991 iz občin beltinci, črenšovci, odranci, turnišče in velika polana na seznanitev z vojaško dolžnostjo. Tudi letos so, v sodelovanju z občinami, v posameznih vaseh okrasili 11 traktorskih prikolic in se na »rekrutacijo« pripeljali praznje oblečeni, v spremstvu deklet in ob zvokih harmonik.

Tradicija svečanega prihoda na nabor na okrašenih vozilih v teh krajih sega daleč v preteklost. Po ukinitvi služenja vojaškega roka v miru je v letih 2003 in 2004 sicer malce zamrla, vendar je bila v letu 2005 na pobudo takratne uprave za obrambo murska sobota in v sodelovanju z župani ter mladimi iz posameznih vasi ponovno oživljena ob tako imenovanem »vpisu v vojaško evidenco«.

Ministrica za obrambo, dr. Ljubica Jelušič, je bila nad prireditvijo navdušena. V izjavi za medije je dejala, »... da je občutek domoljubnosti in skrbi za svojo domovino na tej tromeji zelo globoko zasidran v ljudeh ...« ter »... da je izjemnega pomena, da se je tukaj, na

Slovesen začetek prireditve.

prepihu kultur, ohranila ta domoljubna tradicija ...«.

V beltinški kulturni dvorani so bili mladi seznanjeni z »vpisom v vojaško evidenco« ter možnostmi vključevanja v slovensko vojsko, v nadaljevanju pa so si z zanimanjem ogledali tudi predstavitev nekaterih enot slovenske vojske.

Več kot 150 mladih je bilo navdušenih ob predstavitvi petre majdič in mirana stanovnika. V zahvalo za obisk so ministrici, petri in miranu ter vsem obiskovalcem družno in ubrano zapeli ne-

kaj lepih prekmurskih in slovenskih pesmi.

Ob tej priložnosti je ministrica za obrambo občini beltinci podelila »plaketo za sodelovanje« ministrstva za obrambo zaradi ohranjanja pristne slovenske narodne tradicije in krepitve domoljubja med mladino. Občina beltinci namreč že več let aktivno sodeluje pri izvedbi seznanitve z vojaško dolžnostjo in si prizadeva za ohranjanje tradicije, povezane z vojaško dolžnostjo.

Brane Mohorič

Skupna prireditev pomurskih občin VARNO PO CESTAH V POMURJU ekskluzivno pri nas doma

V Pomurju imamo še vedno največ prometnih nesreč z najhujšimi in hudimi posledicami!

Veliko teh nesreč je povezanih s pomanjkljivim ali zastarelim znanjem, s pomanjkljivimi izkušnjami ter s prometno nevezgotenostjo.

Ali lahko proti temu kaj storimo tudi sami?

Vsako življenje, ki ga ohranimo, je dragoceno in neprecenljivo!

Vas zanima, kako se pravilno peljati skozi krožišče ali kako varno uporabljati avtocesto?

Vas zanima kakšne neumnosti počnemo na naših cestah?

Bi radi preizkusili vaš reakcijski čas?
Bi radi doživeli zanašanje zadka vozila v ovinku?

Bi se radi zapeljali z inštruktorjem vozne po naših cestah?

Bi radi preizkusili koristnost varnostnega pasu, si ga znate pravilno pripeti, uporabljate otroške sedeže pravilno?

Kako deluje ABS?

Bi radi obnovili znanje nujenja prve pomoči?

Kaj pa motoristi?

Vse to in še več bomo skupaj izvedeli in preizkusili v soboto, 22. avgusta 2009 ob 10.00 uri pri občinski stavbi, Mladinska ul. 2, 9231 Beltinci.

Vse bo BREZPLAČNO! Pripeljite s sabo tudi svoje najbližje!

Z Vami bova predsednik SPV Milan Györek in vaš župan, Milan Kerman.

Jože Veren

V mesecu aprilu je Občino Beltinci obiskala delegacija združenega poveljstva sil NATO iz Neaplja

Sporočamo vam, da sta Občino Beltinci obiskala v četrtek, 16. aprila 2009, predstavnika Združenega poveljstva Sil Nata iz Neaplja, major Anton Plazar in nadporočnica Vesna Strah. Družini iz Beltincev, ki je potrebna pomoči, sta podarila donacijo - vrednostni bon za 500,00 EUR. Donacijo je v imenu beltinske Karitas prevzela predsednica Emilija Kavaš.

Združeno poveljstvo Sil Nata se je z omenjeno donacija zahvalilo Zavodu za turizem in kulturo Beltinci in Občini Beltinci za sodelovanje na mednarodnem dobrodelnem bazarju, ki ga je organiziral Klub žena pripadnikov Združenega poveljstva Sil Nata v Neaplju v mesecu ok-

Gostje s predstavniki občine

tobru 2008. Za dobrodelni bazar je namreč prispeval izdelke domače obrti iz Prekmurja ter promocijska gradiva pokrajine ob reki Muri tudi Zavod za turizem in kulturo Beltinci.

Predstavnika Slovenske vojske v Združenem poveljstvu Sil Nata so v sejni sobi

Občine Beltinci sprejeli Elica Horvat, v.d. direktorice Zavoda za turizem in kulturo Beltinci, Emilija Kavaš, predsednica beltinske Karitas in Venčeslav Smodiš, direktor Občinske uprave Občine Beltinci.

Elica HORVAT

RAZVOJNA AGENCIJA SINERGIJA DEVELOPMENT AGENCY

ODPRT vavčerski program sofinanciranega svetovanja in usposabljanja

Program ponuja subvencije za upravičene stroške svetovanja in usposabljanja. Subvencije lahko koristijo delujoča podjetja in potencialni podjetniki in sicer:

Srednja podjetja: do 50 % neto vrednosti upravičenih stroškov svetovanja (največ do 2.000,00 EUR).

Mikro in majhna podjetja: do 50 % neto vrednosti upravičenih stroškov svetovanja (največ do 2.000,00 EUR) in do 45 % neto vrednosti upravičenih stroškov usposabljanja (največ do 2.000,00 EUR) v obdobju trajanja pogodbe o vključitvi.

Potencialni podjetniki: do 100 % vrednosti upravičenih stroškov svetovanja (največ do 1.500,00 EUR bruto) v obdobju trajanja Pogodbe o vključitvi v Program, pod pogojem, da se v roku 12 mesecev samozaposlijo oz. v samostojni dejavnosti odprejo vsaj eno novo delovno mesto.

RAZVOJNA AGENCIJA SINERGIJA DEVELOPMENT AGENCY

ODPRT vavčerski program sofinanciranega svetovanja in usposabljanja

Več konkretnih informacij o upravičenih in neupravičenih stroških programa vavčerskega svetovanja in usposabljanja najdete na povezavi: <http://www.podjetniski-portal.si/ustanavljam-podjetje/vavcersko-svetovanje>

Vavčerje lahko dvignete na VEM točki Razvojna agencija Sinergija v Martjancih 36, vendar se predhodno obvezno po telefonu dogovorite za uvodni razgovor.

Za več informacij pokličite tel. 02 538-13-50, kontakt: Jožica Toplak, ali se osebno zglasite pri nas, v Martjancih 36 ali pišite na e-naslov: podjetnisko-svetovanje@ra-sinergija.si

VEM točka
Razvojna agencija Sinergija

Komu koristijo skrivalnice?

Razmišljala sem, kako naj odgovorim neznane pisca, ki ni imel niti toliko poguma, da bi se predstavil. Ne oporekam vam, spoštovani »anonimnež«, v demokratični državi ima vsak pravico, da pove svoje mnenje in razmišljanja o zadevah, ki ga težijo.

Ne zdi pa se mi pošteno, da ne rečem še kaj drugega, da govorite o stvareh, ki jih sploh ne poznate.

Naj vas potolažim, da se vsaj z moje strani nimate ničesar bati, še najmanj, da boste za nekaj prikrajšani. Nikoli ne obljubljam nekaj, če ste me kdaj pazljivo poslušali, zato vas prosim, da ne govorite vse povprek in počez.

Še enkrat vas naprošam, »neznana oseba«, da me pokličete, če je vaš na-

men iskren in pošten. Vesela bom vsakih dobronamernih pobud in predlogov, pa tudi vas samih, da se vključite in pomagajte tam, kjer mislite, da boste uspešni brez »zapravljaj«, ker ne vem, o čem govorite. Tako boste koristili sebi, pa mogoče tudi drugim in morda boste spoznali, kako pomembno je ustvarjati in graditi dobre odnose med ljudmi, ne pa jih rušiti.

Pa lep pozdrav!

Marica Vučko

POLICIJA SVETUJE - Vlomi v vozila

Ne ponujajte priložnosti nepripravi!

Za varnost svoje lastnine lahko največ storite sami.

Svetujemo vam: Upoštevajte samozaščitne ukrepe.

Torbic, kovčkov in drugih predmetov ne puščajte na policah, sedežih ali na drugih vidnih mestih. Ti predmeti so vaba za tatove; varneje bodo shranjeni v prtljažniku. Zlatnina, denar, kreditne kartice, čeki in dokumenti ne sodijo v predale vozila.

Predmeti v vrečki ali torbici, ki sicer niso dragoceni, so lahko vaba za storilce, saj ti ne vedo, kaj je v vrečki ali torbici. Povzročena materialna škoda bo v tem primeru večja, kot je vrednost odnesenih predmetov. Prtljago naložite v vozilo tik pred potovanjem. Ne puščajte prtljage na strehi avtomobila.

Če je le mogoče, ne puščajte ključev v avtomobilu brez nadzora (avtopralnice, servisi). Preprečili boste ponareditev ključev in tatvino vozila.

Ko zapuščate vozilo, zaprite vsa okna in vrata ter obvezno zaklenite vozilo, prtljažnik in pokrov posode za gorivo.

Če imate možnost, izvlecite avtoradio ali odstranite prednjo ploščico, ki je ne puščajte v vozilu.

Vključite alarmno napravo. Nikoli ne puščajte ključa v kontaktni ključavnici, tudi če zapustite vozilo le za hip.

Tatvine in vlomi v stanovanja in stanovanjske hiše

Večjih vsot gotovine in dragocenosti ne hranite doma. Ne odpirajte vrat neznanecem.

Zapirajte in zaklepajte vhodna vrata.

Pred vhodnimi vrati imejte ustrezno razsvetljavo. Zelo priporočljiva je senzor-ska luč. Vrata opremite s ključavnico z varovalom ali varnostno verigo in kukalom.

Namestite domofon ali videofon.

Do prihoda policije ničesar ne premikajte in ne pospravljajte, da ne boste uničili koristnih sledi, ki bi lahko pripomogle k odkritju storilca.

Ne bodite naivni, poceni izdelki so ponaredki

Predvsem državljani drugih držav (tujci) ponujajo od vrat do vrat različno električno ročno orodje znamk BOSCH, HILTI, STIHL, HUSQVARNA itd, katere kupijo poceni predvsem na Madžarskem, na njih nalepijo le nalepke priznanih znamk in jih prodajajo po znatno nižji ceni kot so normalne prodajne cene teh znamk. Dejansko pa gre za izdelke, ki nimajo nič skupnega z nalepko znamke, katero nosijo in gre za izdelke zelo slabe kvalitete. Zato bodite pozorni, na kupujte takih predmetov, ker boste opeharjeni, poleg tega pa lahko te osebe izkoristijo vašo nepazljivost in vas še okradejo. Zapomnite si osebe in vozila s katerimi se prevažajo, po možnosti si zapišite registrsko številko vozila in si zapomnite smer vožnje.

Posledice vandalizma nosimo vsi!

Zaradi poškodovanih in uničenih javnih telefonskih govornic ne trpi le Telekom, ampak vsi tisti, ki bi iz njih radi telefonirali, pa ne moremo.

Razbite svetilke ne kazijo le okolja, ampak tudi otežujejo gibanje ponoči in ne zagotavljajo občutka varnosti.

Tisti, ki v telefonskih govornicah zlorablajo tipko za pomoč ali za nevarnost, povzročajo nepotrebno delo in stroške intervencije, s tem pa posredno škodujejo tudi sebi.

Premaknjeni, poškodovani ali odstranjeni prometni znaki povzročajo nevarnost za vse udeležence v prometu.

Skale na železniški progi, razbita okna vlakov, goreče zavese in sedeži vagonov lahko povzročajo nevarnost za vse potnike in kažejo, da vzgoja naših šolarjev ni najboljša.

Uničeni spomeniki pomenijo neposreden napad na kulturne dobrine nekega naroda in ne prizadevajo le nas, ampak tudi naše potomce.

Poškodovana igrala na otroških igriščih so nevarna za vaše otroke in preprečujejo njihovo sprostitve.

Uničene cvetne gredice in polomljene drevesne veje, klopi, vržene v jezera, kazijo naše okolje in zato škodijo vsem.

Čistilna akcija v Bratoncih

Urejena, čuvana in čista narava je sestavina kakovosti življenja, temeljna prednost in pogoj sodobnega turizma. Čisto, zdravo in urejeno okolje, čiste vode in zrak, so bogastvo, ki nam ga je poklonila narava, sami pa za urejenost in čuvanje okolja ne skrbimo dovolj.

Tudi letos smo se skupaj s člani TD Bratonci, PGD Bratonci, osnovnošolci ter nekaj posamezniki odzvali na organizirano čistilno akcijo s strani občine Beltinci in se tako 18. aprila 2009 podali očistiti okolico vasi Bratonci. Pričakovali smo sicer večji odziv krajanov, vendarle pa nas je 27 udeležencev akcijo vseeno uspešno izpeljalo...

Brez traktorja pa seveda ne bi veliko naredili... saj smo smeti pobirali v velika plastična vreča in jih sproti nalagali na prikolico. Traktorju je na pomoč priskočilo tudi gasilsko vozilo, ki je z mlajšimi udeleženci akcije krenilo po daljši poti.

Vsem, ki smo bili tega dne prisotni na akciji, ni bilo jasno, kakšne misli so vodile ljudi, ki so odvrgli te smeti v skrite in odročne koticke gozda... tudi v potok Dobel. Kot da tisto, česar ne vidimo, ni del našega sveta... Potem pa se sprašujemo, zakaj nimamo več pitnih voda, zakaj poginjajo in obolevajo živali... zakaj pride do izbruha nalezljivih bolezni, ...Zadovoljni po opravljenem delu smo se tudi malo okrepčali ter pozirali za arhive - z ene in ...

Del udeležencev akcije, predvsem članice TD Bratonci, so v sklopu čistilne akcije sekale veje, ki ga rabijo za peko krapcev.

Jožica KUMIN

Marljive Bratončarke pri delu

Čistilne akcije imajo globji pomen

V Občini Beltinci že vrsto let izvajamo čistilne akcije v skrbni za čisto okolje. Ob sodelovanju krajevnih skupnosti, društev, osnovne šole, vrtca in ostalih ustanov se zbirajo občani po krajevnih skupnostih in družno z veliko mero dobre volje čistijo okolico svojih vasi v katerih živijo. Spomladanskega čiščenja se je letos udeležilo kar precej občanov in občank, ki so skupaj očistili po gozdovih, poteh, obcestnih jarkih veliko količino odpadkov oz. smeti. Žalostno je dejstvo, da nekateri raje odvržejo odpadke v naravi kot pa bi jih odnesli na za to primerna odlagališča – v smetnjake. V zavesti človeka namreč še vedno ni to, da s tem, ko onesnažujemo okolje, onesnažujemo tudi zrak, podtalnico, pa čeravno smeti odnesemo drugam in jih ne puščamo doma na svojih zemljiščih. S tem ne naredimo nič dobrega, ampak pokažemo, kako malo nam je mar za čistočo, kako malo nam je mar za naravo, katera je tudi živa in ki je tista, ki je bila na tem planetu prej kot človek. Če ne bi imeli rastlin, živali, voda, človeka ne bi bilo. Vsi smo tesno povezani v tem sistemu, ki mu pravimo zemeljsko življenje, vsi smo del narave in ona je del nas. Če bi jo bolj spoštovali,

Vir: internet

če bi preden, odpadke odvržemo, vsaj pomislili na to, da jo s tem onesnažujemo in ji povzročamo tudi bolečine, potem bi bil svet lepši, boljši, čistejši. Res pa je tudi dejstvo, da se ljubezni do narave in okolja ne more nikjer kupiti, to je potrebno imeti v svoji zavesti ali pa ne. Če že sami tega nimamo, bodimo vsaj toliko odgovorni in učimo drugačnega vedenja svoje otroke, svoje zanamce. Zelo pomembno je namreč, kako bodo naši najmlajši gledali na okolje, na naravo, na čistost vode, zraka in od koliko od tega bodo dobili od nas, je odvisno v veliki meri od naših ravnanj, saj smo jim starejši za vzgled. Na tem podro-

čju zelo dosti naredijo že v Osnovni šoli Beltinci, v Vrtcu Beltinci in tudi mi doma, vsak posameznik se mora zavedati pomena čistega okolja. Naj torej spomladansko čiščenje ne bo le čiščenje odpadkov, ki jih doma več ne potrebujemo, ampak tudi čiščenje naše notranjosti in duha, da bomo boljši ljudje, da bomo imeli radi naravo, živali. Da se bomo iz dneva v dan zavedali, kako dragocen je čist zrak, čista voda, čisti gozdovi, vsa naša okolica in bomo s tem pokazali, da imamo radi tudi drug drugega.

Lilijana ŽIŽEK

Prvo zbiranje in odvoz plastenk po sistemu od vrat do vrat v Občini Beltinci

Za prvi popraznični dan, torek, 14. aprila 2009, bi lahko rekli, da je bil dan, ki bo z velikimi črkami zapisan v zgodovino podjetja Saubermacher-Komunala Murska Sobota d.o.o., občine Beltinci in naselje Lipa v tej občini. Na ta dan se je zgodilo namreč ravno to, kar smo vsi že nekaj časa nestrpnost pričakovali in na kar smo se vneto pripravljali – v naselju Lipa je namreč potekalo prvo zbiranje in odvoz plastenk v občini Beltinci v okviru poskusnega projekta zbiranja plastenk po sistemu od vrat do vrat. Dogodek je po-

memben za vse partnerje, ki sodelujemo v projektu, to je podjetje Saubermacher-Komunala, Občina Beltinci in Slopak – družbo za ravnanje z odpadno embalažo.

Občina Beltinci je namreč kot prva izmed dvanajstih prekmurskih občin pristopila k omenjenemu projektu in tako s podjetjem Saubermacher-Komunala v začetku meseca februarja podpisala pogodbo o izvajanju projekta zbiranja plastenk po sistemu od vrat do vrat. Projekt poteka tako, da vsako gospodinjstvo prejme mesečno dve vreči za zbiranje odpadnih plastenk in jih enkrat mesečno na dan odvoza mešanih komunalnih odpadkov v svojem kraju postavi ob črnosivi zabojnik za ostale odpadke. Podjetje Saubermacher-Komunala pa tako ločeno zbrano sekundarno surovino zbere in odda v nadaljnjo predelavo. Pred začetkom projekta so bili občani na različne načine seznanjeni s potekom projekta in

s pravilnim načinom zbiranja in oddajanja plastenk in v ta namen tudi prejeli informativno gradivo – letak, na katerem so navedena navodila za pravilno zbiranje odpadnih plastenk, urnik odvozov v letu 2009 v posameznih naseljih občine Beltinci ter ukrepi v primeru nepravilnega zbiranja oziroma oddajanja vreč (uporaba tako imenovanih opozorilnih nalepk ali v žargonu »rdečih kartonov«). Projekt in njegov namen je bil v mesecu marcu med drugim predstavljen tudi v kontaktni oddaji na internem kanalu kableske televizije Občine Beltinci.

Ker gre za mejnik na področju ravnanja z odpadki v naši prekmurski regiji, smo ga obeležili na poseben način. Tako sta dne 14.4.2009 ob 9.00 uri prve vreče ločeno zbranih plastenk v naselju Lipa pobrala župan Občine Beltinci – g. Milan Kerman in direktor podjetja Saubermacher-Komunala – g. Drago Dervarič. Dela

sta se lotila z vso vestnostjo in strogostjo in tako ob pobiranju vreč s plastenkami podelila tudi prve rdeče kartone tistim, ki se niso dosledno držali navodil zbiranja in so v vreče oddali tudi embalažo, ki vanje ne sodi. Tudi na ta način sta želela občane osvestiti, da bomo le s skupnim trudom in prizadevanjem slehernega posameznika dosegli zelene rezultate in prispevali svoj delček k ohranitvi narave.

Izkušnje kažejo, da je treba na področju ekologije in s tem tudi ravnanja z odpadki začeti delati že z najmlajšimi, saj so ti najpogosteje najboljši učitelji marsikateremu odraslemu, zato smo velik dogodek prvega zbiranja in odvoza plastenk v beltinski občini obeležili tudi v sodelovanju z Osnovno šolo Beltinci. V šolski telovadnici smo tako istega dne ob 10.00 uri z namenom osveščanja in izobraževanja povzročiteljev odpadkov pripravili za učence tekmovanje v ločevanju odpadkov. Naloga vsake izmed šestnajstih ekip, ki sta jo sestavljala po dva tekmovalca, je bila v čim krajšem času v zabojnike za ločeno zbiranje odpadkov (papir, steklo, kovine in plastika) pravilno razvrstiti odpadke iz vreče. Učenci so se ločevanja odpadkov lotili z vso vnemo in dokazali, da je njihovo znanje o ločenem zbiranju odpadkov zelo veliko. Večina jih je namreč v zabojnike pravilno razvrstila

vse odpadke in rekli bi lahko, da so vsi bili zmagovalci. V zahvalo za sodelovanje na tekmovanju v ločevanju odpadkov je podjetje Saubermacher-Komunala v sodelovanju z Občino Beltinci za vse tekmovalce pripravilo simbolične praktične nagrade, učenca, ki sta sestavljala ekipo z najboljšim doseženim časom, pa sta iz rok direktorja podjetja Saubermacher-Komunala g. Draga Dervariča in župana Občine Beltinci – g. Milana Kermana prejela še posebna priznanja in praktične nagrade. Vesele in navdušenje tako med tekmovalci kot med navijači je bilo še toliko večje, ker se je med njimi sprehajal lisjaček Zigi – masko-

ta podjetij Saubermacher ter jih razveselil s sladkimi bonboni in razvedril z navihanim mahanjem z repom. Ob koncu prireditve smo bili zadovoljni vsi – tako učenci kot tudi vsi, ki smo tekmovanje organizirali, saj smo spoznali, da naše delo in trud pri osveščanju širše družbe prinaša sadove.

Zavedamo se, da ena lastovka še ne prinese pomladi in bo potrebno vložiti še veliko truda z vseh strani, da bi dosegli gospodarno ravnanje z odpadki in zadovoljiv nivo ločevanja odpadkov v naši regiji, a hkrati upamo, da bodo tej lastovki – Občini Beltinci – sledile tudi ostale prekmurske občine, kjer podjetje Saubermacher-Komunala vrši javno službo zbiranja in odvoza odpadkov. Da gre za pomemben dogodek na levem bregu Mure, so potrdili tudi mediji, saj so se nekateri izmed njih odzvali našemu povabilu in vsak na svoj način, bodisi v sliki bodisi v besedi zabeležili dogajanje. Upamo in verjamemo, da smo s tem projektom vsaj za korak bližje k ohranitvi »za življenje vrednega okolja« za naše zanamce, zato smo lahko upravičeno ponosni in zadovoljni ob enem.

Direktor podjetja Saubermacher-Komunala d.o.o.

Drago Dervarič, univ.dipl.ekon

Sloparca, vouščit san ti prišeo dober den... - ob letu osoréj

Minilo je leto od objavljenega prispevka z enakim naslovom. Ker sem še vedno skoraj vsako jutro reden obiskovalec »koncerta« ptičjega petja v Sloparci, takoj opazim vsako spremembo na boljše, žal pa večkrat na slabše. Boljša je ta, da so večino smeti prekrili z zemljo. Izgleda, da je to moteče, če je gozdiček brez smeti in so se pridno začeli pojavljati novi kupi. Za zadnje »okraske« je poskrbela kar narava z neurjem 16. 06. 2009, ki tem našim »pljučem« ni prizanesla in jih je tudi precej poškodovala.

Je tudi to posledica neurja?

Negativna sprememba je ta, da je ptičjega petja v primerjavi z lani nekoliko manj. Bojim se, da Narava – Bog začne kaznovati nas Zemljane za vsa »umna« početja:

»melioracije«, posek »mejic – pasik, zverinjekov«, ki so v preteklosti znali ublažiti moč vetrov, ljudem in živini pa dajali senco za počitek.

Po teh opaženih spremembah v delovanju Narave me vedno bolj obdajajo občutki, da »Narava – Bog« počasi uresničuje prerokbo indijanskega poglavarja Seatla, da je: »RESNIČNEGA ŽIVLJENJA JE KONEC, ZAČENJA SE BOJ ZA OBSTANEK ...«

Močno si želim, da bi me tokrat občutki varali in bi to ne bila le pobožna želja. Da bi tudi naši zanamci lahko bili gostje »ptičjih« koncertov in vouščili Sloparci »dober den!«

Vsakodnevni obiskovalec Sloparce.

P.s.: Dobro bi bilo, da bi se tudi kdaj po njej sprehodili tisti, ki so plačani za to, da poskušajo ugotoviti storilce in proti njim ukrepati v skladu svojih pooblastil.

Marjan Makovec

Nedopustno ravnanje s komunalno odpadno vodo

Pitna voda ne more biti čista, če jo zavestno uničujemo mi sami! V jarke in vodotoke je strogo prepovedano. Izlivanje vseh odpadnih voda. Naj nas posnetki popeljejo v razmišljanje o našem početju.

Spremenimo stare, nepravilne navade in se začnimo obnašati odgovorno!

Pravna podlaga za ukrepanje zoper kršitelje je zakon o vodah (uradni list rs, št. 67/2002- Zv-1 in 57/08-zv-1a), ki prepoveduje in sankcionira zgoraj prikazana dejanja ter se z globo od 400 € - 1200 € kaznuje osebo, ki krši določila zakona!

Alenka Maroša
Medobčinska inšpektorica

Zimovanje IV (mlajša skupina) skavtov stega Beltinci 2

V petek, 20. 2. 2009, smo šli z izvidniki na zimovanje k Sv. Juriju ob Ščavnici. Pri župnijskem domu smo se dobili ob 9. uri in krenili na pot. Čez slabo uro smo prispeli na župnišče. Odšli smo v kuhinjo in igralnico, kjer smo počakali, da sva z našim nekdanjim gospodom kaplanom še pometla in pobrisala naše spalne prostore (učilnice za verouk). Ko so se učilnice posušile, smo krenili v spalne

prostore, kjer smo se namestili in počasi odšli na kosilo.

V petek so kuhali Orli in bilo je kar okusno. Po tem so seveda pospravili, ostali pa so bili tačas v igralnici. Potem smo šli na sprehod; na žalost Kristjana ni bilo, ker je imel še izpit na šoli. Z nami pa je šla Nina. Ko smo se vrnili, je čez nekaj časa že prišel Kristjan. Odšli smo nazaj v učilnice, kjer smo imeli prosto. Sledila je večerja, zabavni večer in spanje.

Drugi dan smo vsi tožili, kako smo slabo spali, saj je bilo ležišče nemogoče trdo. Po telovadbi in molitvi smo odšli na zajtrk in potem smo se pripravili za odhod na bližnje igrišče, kjer smo naredili določene naloge. Zaslužili smo si zadosti točk, s katerimi smo si prislužili nazaj zastavice. Po

končanih nalogah smo odšli na kosilo-kuhale so Pume, ki so tudi pospravile. Prešli smo na popoldanske aktivnosti. Med aktivnostmi smo imeli tudi malico. Po večerji je bil spet zabavni večer, na katerem smo imeli kviz od Bi-Pija. Po kvizu smo imeli vodniki pregled dneva z voditeljema. Sledilo je spanje na trdem betonu.

V petek smo imeli telovadbo in molitev, umivanje in tako dalje. Čez nekaj časa smo šli na zajtrk, po zajtrku pa v učilnice. Sledilo je pospravljanje vseh učilnic, kuhinje in igralnice. Potrebno je bilo samo še počakati, da so prišli starši. Tako je bilo končano zimovanje izvidnikov.

Urban Lovšin

Zimovanje skavtov PP (starejša skupina) stega Beltinci 1

V soboto, 14. februarja, na Valentinovo, smo se popotniki in popotnice zbrali v Lipovcih na železniški postaji. Zunaj je bilo lušno vreme, sicer ni bilo sonca ali česa takega. Ura je bila namreč pol šest zjutraj – ampak ni bilo preveč mrzlo in počutila sem se, kot da bi ravnokar

prišla iz štopa: z nahrbtnikom na hrbtu in armičem v rokah, zaspana, vseeno pa navdušena. D.

Blaž in Aljaž sta se peljala z Aljošo, ostali, torej Boris, Videk, Beno, Katja, Sebo in jaz pa smo se odpravili proti vlatku, ko je ta končno prispel in se polni pričakovanja stlačili v kupeje.

Sama sem večino poti prespala in zato ne vem, kaj se je dogajalo na poti tja.

V Litiji smo počakali Aljošo, ki nas je odpeljal do župnijskega doma v Križevski vasi in nam zato na srečo ni bilo potrebno pešati. D.

Sledilo je razgledovanje in nameščanje. Po okusnem kosilu je sledil počitek, ki pa je namesto ene ure trajal kar tri, saj smo vsi zaspali. Temu je naredila konec Katja in tako smo se počasi zveleki ven, kjer nas je pozdravil sonček. Povzpeli smo se na Cicelej (malo večji hrib) in tako izkoristili preostanek dneva.

Večer je minil v prijetnem vzdušju ob zvokih kitare, družabnih iger in pečenju palačink.

Nedeljsko jutro je bilo zopet sončno in zato ni bilo tako težko vstati. Po zajtrku je sledila maša. Potem so eni kuhali kosi-

lo, ostali pa nismo delali čisto nič, ker se nam pač ni ljubilo in smo raje opazovali druge. :D

Po kosilu smo si ogledali rojstno hišo Jurija Vege, lastnik hiše pa nam je priredil celo malo predavanje o njegovem življenju. Potem pa smo se odpravili na dolg pohod do GEOSSa (geometrijskega središča Slovenije), eni bolj, nekateri pa manj zagnani.

V neki vasi nam je nek domačin ogorčeno razložil, ko smo ga vprašali za pot in mu povedali, kam smo namenjeni, da danes pred zahodom pač ne bomo prišli tja, kamor smo namenjeni, saj je predaleč in da naj si raje izberemo nekaj, kar je bližje. Zato smo se povzpeli na bližnji hrib, do cerkvice sv. Miklavža, in tako bili deležni čudovitega razgleda na Alpe v barvah sončnega zahoda.

Zvečer smo imeli puščobo in razmišljali o prihodnosti skavtov v našem stežu in o tem, kaj bomo naredili skavtskega čez teden.

Napisali smo tudi lističe pozitivnih lastnosti vseh nas, ki smo bili na zimovanju, tudi za tiste, ki se ga niso udeležili in jih potem prebrali.

Preostanek večera smo se zabavali ob igrar, »popejvali« in se imeli enostavno fajn.

V ponedeljek, ki je bil tudi zadnji dan

Člani stega Beltinci 1 na zimovanju.

zimovanja, smo se po zajtrku pogovarjali o tem, česa primanjkuje v naši okolici. Ideje so bile zanimive. :D

Napisali smo tudi kartice vsem tistim, ki se zimovanja niso mogli udeležiti iz različnih razlogov in zraven priložili lističe, ki smo jih napisali zanje prejšnji dan.

Potem je bilo na vrsti pospravljanje in pakiranje. Obiskal nas je tudi tamkajšnji župnik, ki je prišel vprašat, če je bilo vse v redu.

Po kosilu je bil čas za odhod domov.

Aljoša nas je vse spet prijazno odpeljal do železniške postaje, kjer smo počakali na vlak in se polni novih vtisov odpeljali proti domu.

V glavnem, imeli smo se super fajn!!!!

Slaba stran tega zimovanja je bila samo ta, da tisti, ki smo se ga udeležili, nismo dobili domov kartice. :D

Ampak vseeno, bilo je zakooon – s kartico ali brez nje!

Barbara Baligač

Tradicionalno 52. srečanje obrtnikov in podjetnikov občine Beltinci

Klub obrtnikov, obrtnic, podjetnikov, podjetnic Občine Beltinci vsako leto prireja družabna srečanja. Tudi letos smo kljub recesiji pripravili eno takih srečanj.

Letos že 52. srečanje smo pripravili v gostilni SLAVE MAUČEC v Gančanih, kjer so nam postregli hladno topli bife skozi celo noč. Poveselili in veselo zaplesali smo ob zvokih ansambla SKOK. Pripravili smo tudi bogat srečelov in družabne igre, na katerih smo pokazali svoje spretnosti in iznajdljivost.

Da pa nam res ni bil dolgčas, smo povabili tudi skupino KLAPOVUHE, ki

nam je pokazala, da se tudi na doma izdelana glasbila da zelo lepo zaigrati in ob njihovih čudovitih zvokih tudi zaplesati.

Letos smo podelili tudi priznanja in zahvale najzaslužnejšim članom na-

šega kluba. Imeli smo se lepo in do zgodnjih jutranjih ur se nam ni ljubilo domov.

Stanko Srša, predsednik

Dobitniki priznanj in zahval.

90 let postavljanja »majoša« v Gančanih

V Gančanih smo letos ob koncu aprila praznovali visok jubilej: postavljanja "majoša". Kar 90 let je minilo od prve postavitve tega velikega drevesa.

Leta 1919, po koncu 1. svetovne vojne, so mladi moški, ki so preživelih to morijo, v zahvalo postavili majsko drevo, kot so ga videli postavljati drugod po svetu. V začetku postavljanja »majoša« je bila to breza, kot so jo videli v vzhodnih deželah Evrope. Ko se je enkrat postavljanje »majoša« prijelo, so se dogovorili, kdo ga bo postavjal. Tako so sklenili, da ga bodo postavljali »lejtники«, se pravi generacija, katera bo tega leta stara 18 let. Z leti je prišla v ospredje smreka, katere deblo so pripeljali na mesto postavljanja. »Vrij« pa so si - v modernem žargonu - prilastili po zvezah ali kako drugače. »Majoš« so postavljali v bližini vaške kapele. Ko je v naše kraje prišla elektrifikacija, so lokacijo prestavili na staro nogometno igrišče.

Še malo in majoš bo postavljen.

Razstava ob 90-letnici postavljanja »majoša« v Gančanih

Vsako leto pred 1. majem pripravi TD Sodar iz Gančan razstavo. Tematike so različne. Letošnja je bila na temo »90 let majoša v Gančanih«.

Člani turističnega društva smo že precej časa pred postavljanjem »majoša« aktivno delali za pripravo razstave. Izdelovali smo razne rože iz krep papirja, zbirali stare slike, ki so dokaz postavljanja »majoša« že dolgih 90 let. Slike nam je g. Legen povečal, da so bile bolj vidne in primerne za razstavo. Ta je prika-

Z majošom mimo kapele po vasi.

Način postavljanja »majoša« je ostal isti kot na začetku. Steblo pripeljejo mesec dni prej, ga olupijo, da se posuši in se lažje postavlja. Za »vrij« se dogovorijo ali si ga prilastijo na prej omenjeni način. Lejtники pa že vse od novega leta delajo okraske iz krep papirja, zadnjih nekaj let jim pomaga tudi turistično društvo, ker je število lejtnikov precej okrnjeno. Že dolga leta jim krone naredi ga. Hedvika Križanič. Zadnja leta ji pomagajo tudi druge ženske iz vasi. Na dan postavljanja »majoša« na domačiji ene od letnic okrasijo »vrij«, katerega potem nosijo po celi vasi do mesta postavljanja. Da vse poteka tako, kot je treba, skrbi zadnja leta Franc Zadavec s svojo komando. »Majoš« postavljamo ročno in kdor želi pomagati, se pri postavitvi lahko priključi. Ko je »majoš« končno postavljen, sledi kratka kulturna proslava pri kresu.

Po zaključku pri kresu se nadaljuje zabava vse do jutranjih ur.

V kratkem zapisu sem vam hotel predstaviti ves trud, ki ga v postavljanje »majoša« vložijo naši gančki lejtники.

Jože Puhan

Gančani z drugačne perspektive ...

zovala postavljanje »majoša« od začetka (1.1919) do današnjih dni. Prikazani so bili trije tipi "majoša" iz treh različnih obdobj: brezova veja, smreka z jugoslovansko zastavo, smreka s slovensko zastavo. Svoj kotichek na razstavi je imel tudi vrtec Gančani. Otroci so izdelali maketo vasi z

Poslušanje ptičjega petja na binkošti

Redki člani TD Sodar smo se na binkoštno nedeljo zjutraj zbrali ob pol štirih pri stari hruški. Po predhodnem dogovoru smo pripeljali suha drva, da smo lahko zakurili, ker je prejšnji dan deževalo. S sabo je prinesel vsak tudi razna okrepčila v tekoči in trdi obliki. Najprej smo zakurili in se okrepčali, da nas ni zeblo, ker je bilo kar precej mrzlo. Maučecov Vanek nam je potem z vsem svojim žarom razlagal, kateri ptič nam je zapel dobrodošlico. Po mojem spominu je bil prvi pevec v naravi sam gospod slavček. Ostali nastopajoči pevci so si sledili po prihajajoči zarji. Čeprav nas je bilo manj kot običajno, je bilo, čeravno vreme ni bilo prijazno do nas, lepo.

Tudi drugo leto bomo prišli poslušat koncert ptičjega petja.

Jože Puhan

Jutranje poslušanje ptičjega petja.

Poglej, kdo pa je to?

"majošem". Res, na mladih svet stoji.

Po zadovoljnih obrazih obiskovalcev vemo, da je bila razstava zanimiva, mnogi so se na slikah prepoznali in obujali spomine na svoje postavljanje »majoša«.

Jože Puhan

Izlet v Salzburg

TD Sodar iz Gančan je 23. maja 2009 organiziralo strokovni izlet na avstrijsko - nemško mejo, kjer sta mesti Berthesgaden in Salzburg. Pot do cilja našega izleta je bila kar dolga in naporna. Naš napor je bil poplačan že, ko smo prišli v Hitlerjevo »orlovo gnezdo«. Sonce in lep razgled po pokrajini sta nam pričarala čudovite občutke. Na vrhu nas je pričakal še sneg, katerega smo se razveselili kot otroci. Kar precej nas je imelo obute sandale in z njimi smo hodili po snegu, kar je bila zanimiva izkušnja. Na-

slednja postaja našega potovanja je bil rudnik soli v Berthesgadnu. Tam smo se morali obleči v rudarsko obleko in se z rudniškim vlakcem odpeljali v rudnik. V rudniku je bilo prikazano pridobivanje soli; najzanimivejši del obiska rudnika je bilo spuščanje po drčah. Naša najstarejša udeleženka Micka je tudi poskusila vožnjo po drči in je bila nad vožnjo zelo navdušena.

Pot nas je vodila naprej v Mozartovo mesto. V Salzburgu smo si ogledali zanimivosti mesta, ki ima bogato zgodovino. Po obhodu smo bili že kar utrujeni in pod vtisom vsega, kar smo doživeli ta dan, smo na avtobusu lepo zadremali.

Gančki rudarji v rudniku soli.

Vsi smo bili enotni: bilo je lepo in zanimivo!

Jože Puhan

Da bi slišali vsi, ki berete

*Pojte bratje, sestre hvalo.
Naj nežni klic srca poji.
Sliši glas Gospoda hvalo,
v objemu sreče duh gori.*

*Se v pesmi glas raduje,
ob petju stvarstvo oživi.
Večni klic srce navdaja
ob studencu božjih govoric.*

*Slavca viža naj odmeva,
širok čast, ko tebi dani.
Oče nebeški, dar je to majhen,
sprejmi ta glas, ko zate žgoli.*

Miro

Z nekaj besedami bi rad predstavil to, kar ni skrito in je mogoče daleč od tistih, ki imajo dar, pa nimajo smelosti pristopiti, se pridružiti vsem tistim, ki s petjem častimo in ohranjamo cerkveno zborovsko petje in Gospoda. On nas je izbral, da smemo s svojimi glasovi bogatiti božjo slavo.

Mešani pevski zbor sv. Ladislava deluje že nekaj let. Uradno je bil ustanov-

ljen v letu 2008, potrjen pa na občnem zboru članov v začetku leta 2009. Je pravna oseba z vsemi izvoljenimi telesi, statutom in programom dela.

Pevsko društvo sv. Ladislava zankrat sestavlja mešani pevski zbor in ženska vokalna skupina »Leticia«. Ker pa je društvo zasnovano pretežno za področje cerkvenega petja in glasbe s sedežem v Beltincih, želimo, da se matični mešani pevski zbor sv. Ladislava okrepi s pevci iz vseh vasi, kajti lepo in dobro petje pomeni molitev in duhovno zadoščenje za dar in talent, katerega smo prejeli. Položen nam je bil v zibel. Ne spreglejte ga! Z voljo in pridnostjo se ga da oplemenititi ali celo pozlatiti.

V pevsko bogati občini Beltinci, kjer ima vsaka vas vsaj en pevski zbor, pričakujemo, da pevec ali pevka pristopi v družino pevcev, da v zlahtnejših tonih zapojemo Gospodu. On nas kliče v družino različnosti in hkrati enakosti, da v pesmih še bolj zaveje ljubezen glasovne skladnosti pod dirigentsko palico zborovodje g. Mitje, ki je hkrati učitelj in prijatelj. To odgovorno delo zahteva poglobljen pri-

jateljski odnos, sproščen in zahteven v fazi vaje ter odgovoren in prijateljski ob samem izvajanju nastopov. Takšno delo zahteva od njega celovito osebo in še več. Bog mu plačaj!

Pregovor pravi: »V slogi je moč«. In moč je lepota Vašega petja, drage pevke in pevci. Pridružite se nam v duhovni rasti ob glasbi nebeške lepote in ob čudovitem zlitju Vaših glasov s harmonijo nebeške slave. Pridite in bodite enaki med enakimi. Odprite dušo, ko vas pesem vabi.

Tudi sam sem pevec zbora sv. Ladislava in pojem že nekaj let uspešno ali manj uspešno-to oceno prepuščam zborovodji. Sam pa menim, da je petje v zboru sv. Ladislava kvalitetno. Petje jemljem kot duhovno rast, predvsem pa osebno zadovoljstvo in sprostitve, saj ob večernih vajah tudi veselo pokramljamo. Petje je tudi učenje in koristna izraba časa, ko bi sicer posedali pred računalniki ali pred TV-zasloni.

Pričakujemo Vas in upamo, da On, ki Vas kliče, odstrani ovire in Vas pridruži družini pevskega zbora sv. Ladislava.

Miroslav Lebar

Praznik domovine

Kulturno - umetniško društvo Beltinci, Občina Beltinci in OŠ Beltinci smo ob dnevu državnosti v dvorani kulturnega doma pripravili osrednjo občinsko pro-

slavo, posvečeno 18. rojstnemu dnevu naše domovine.

Zato smo tej simboliki v čast med nastopajoče povabili dijake oz. maturante srednjih šol, ki so prav tako letos praznovali 18. rojstni dan. To so bili: maturantka Gimnazije Frana Miklošiča Ljutomer

NIVES ZVER, ki nam je na kitari izvedla čudovito skladbo, MATJAŽ BALAZIČ na harmoniki, ki je zaigral skladbo, ki jo je pripravil za sprejemni izpit na Konservatoriju v Gradcu in VID ŠČAVNIČAR, ki je zaigral na harmoniko.

V programu so sodelovale tudi učen-

ke in učenci osnovne šole: ZALA PETERKA, DOMINIKA ŽALIG, LAURA KOCET, TAJDA VOROŠ in KATJA RUŽIČ. Ob mentorstvu učiteljic CVETKE RENGELO in DARINKE OBRAN so zelo doživeto podale domoljubne tekste.

V programu je sodelovala tudi glasbena skupina OŠ Beltinci v sestavi: BARBARA ŠIPOŠ, TILEN BABIČ in ALEN ŠADL. Izvedli so znano melodijo ČEZ ŠUŠTARSKI MOST.

Ob tej priložnosti iskreno čestitamo NIVES ZVER in MATJAŽU BALAZICU za opravljene sprejemne izpite na Konservatoriju v Gradcu.

Lizika Zadravec

Nives Zver s svojo kitaro

Aktivnosti PGD Lipa v prvem polletju 2009

Običajno opravimo pregled aktivnosti in razne analize ob koncu leta, oziroma ob pomembnejših dogodkih ali prelomnicah, pa najsi bo zasebno ali v raznih organizacijah in društvih.

V Prostovoljnem gasilskem društvu Lipa smo se ozrli nazaj ob polovici leta. Ugotavljamo, da smo bili delovni tako na organizacijskem kot tudi na operativnem oz. tekmovalnem področju. Vse aktivnosti, ki smo jih na občnem zboru predvideli za prvo polletje letošnjega leta, smo uspešno izvedli. Najprej smo v počasti-

tev slovenskega kulturnega praznika izvedli 2. Prešernov pohod. Na praznik velike noči smo se udeležili velikonočnih procesij v Beltincih in Turnišču. Ker naša vas in posledično tudi društvo »posvetno« spada v občino Beltinci, »cerkveno« pa v župnijo Turnišče, imamo obvezo in čast, da se ob veliki noči in godu svetega Florijana udeležujemo slovesnosti na ravni Gasilske zveze Beltinci kot tudi župnije Turnišče. Tudi letos smo uspeli zagotoviti udeležbo na obeh velikonočnih procesijah. Pristostvovali smo vsi gasilci, ki posedujemo svečane uniforme. Prav tako smo počastili god našega zavetnika v Ižakovcih in v Brezovici. Opravili smo tudi eno intervencijo ob manjšem požaru priročne delavnice v domači vasi. Ob vaškem prošenju smo postavili »šank« in poskrbeli za klepet ob kozarčku pred kosilom. Veseli smo, da

nas je obiskalo veliko domačinov in gostov iz drugih krajev.

Člani tekmovalnih desetini so pod vodstvom mentorjev obnavljali stara in pridobivali nova znanja za tekmovalne discipline, ki jih je za letošnje leto razpisala Gasilska zveza Slovenije.

Za najmlajše – kategorijo pionirjev – sta bili vaji že poznani in sicer »Vaja z vedrovko« in »Štafeta s prenosom vode«. Bili pa so novi nekateri člani, ki so se šele začeli učiti gasilsko abecedo, saj so določeni že prerasli to kategorijo in se pridružili mladincem. Le-ti so se letos spoprijeli z novo vajo in sicer z »Vajo z motorno brizgalno – mokra izvedba za mladince« in »Štafeta na 400 m za mladince«. Tudi »elitna« enota – desetina članov se je letos soočila z novo vajo in sicer s »Taktično mokro vajo«. Čeprav smo po številu prebivalcev majhna vas, najmanjša v občini Beltinci, s ponosom navajam, da smo formirali pet desetini. V kategoriji pionirjev desetina pionirjev in pionirk, v kategoriji mladincev desetina mladincev in mladink ter desetina članov A.

Zadnji dan meseca maja so vse desetine pokazale svoje znanje in spretnosti sodniški komisiji na pregledu društva. Nekateri so bili bolj, drugi manj uspešni pri delu in recipročno s tem tudi zadovoljni z rezultati. Budna sodniška očesa so namreč opazila (skoraj) vsako napako, medtem, ko so štoparice neusmiljeno prištevale sekunde. Rezultati so bili odraz količine in kakovosti vaj ter zavzetosti tekmovalcev (in mentorjev) na le-teh. Bili pa so tudi vzpodbuda vsem za še bolj zavzeto in temeljito delo in priprave na vajo Gasilske

Mladi gasilci iz PGD Lipva.

zveze Beltinci. Do takrat je bilo namreč še dovolj časa, da z zavzetim delom na vajah izboljšajo čas izvedbe vaje in odpravijo dosojene jim napake. Da so se dela lotili z vso resnostjo in odgovornostjo, smo se vsi skupaj prepričali zadnjo soboto v juniju v Lipovcih. Spet smo »na ogled postavili« vseh pet desetih in dosegli rezultate, s katerimi se lahko pohvali malo društev v okolici, pa tudi širše. Vseh pet desetih je namreč osvojilo pokale in se uvrstilo na regijsko tekmovanje. Člani A, mladinci, mladinke in pionirke so se uvrstili na drugo mesto v svojih kategorijah, pionirji pa na tretje. Menim, da smo upravičeno ponosni na naše tekmovalce. Prepričan sem,

da bodo tudi na obeh regijskih tekmovanjih (članskem in mladinskem) dostojno zastopali naše društvo in kraj Lipa. Odlični rezultati so jim seveda še dodaten motiv za nadaljnje delo. Le-ti so prav gotovo plod zavzetega in strokovnega dela mentorjev, zavzetosti, pridnosti in delavnosti slehernega tekmovalca in nenazadnje tudi odprtosti in vzpodbujanja staršev. Vsem staršem mladih gasilcev, tako pionirjev kot mladincev za to – iskrena hvala. Lepo jih je bilo videti, ko so večkrat prišli pogledat, kaj delajo njihovi otroci pred gasilskim domom, kako vadijo... Nekateri starši so se tako prvič bližje srečali z gasilstvom.

V Lipi imamo dobro organiziran mladinski podmladek že vsaj petnajst let, vedno smo dobro sodelovali s starši, se skupaj udeleževali državnih in drugih tekmovanj in upam, da bo tako tudi v prihodnje in da nas bodo naši gasilci (mladi in starejši) še naprej razveseljevali s tekmovalnimi uspehi. Starejši – operativci – pa seveda tudi z dobro usposobljenostjo in strokovnostjo za interveniranje v smislu varovanja ljudi in premoženja. Dejanskih intervencij pa si seveda želimo čim manj.

Avgust KOROŠA
Predsednik PGD Lipa

9. mesto beltinskih ribičev

Društvu upokojencev Tišina je Pomurska pokrajinska zveza društev upokojencev, s sedežem v Murski Soboti in predsednikom Mirkom Lebaričem, zapala organizacijo letošnjega regijskega prvenstva upokožen in upokoženec v športnem ribolovu. Tekmovanje je bilo izvedeno v petek, 5. junija, ob ribnikih v Gradišču, kjer je v enajstih ekipah iz društev upokojencev sodelovalo 44 tekmovalcev, poleg teh pa še 15 posameznikov. Tekmovanje je vodil Franc Weindorfer (DU Krog), ki je bil tudi v vlogi glavnega sodnika. Štirje člani Društva upokojencev Beltinci so v slabem dnevu za ribiče (ribe so slabo prijemale!) osvojili uvrstitev v drugo polovico nastopajočih.

Rezultati ekipno: 1. mesto DU Radenci, 2. mesto DU Gornja Radgona, 3. mesto DU Murska Sobota, 4. mesto DU

Ali je bilo rib za vse dovolj?

Tišina, 5. mesto DU Križevci pri Ljutomeru, 6. mesto DU Krog, 7. mesto DU Bodonci, 8. mesto DU Bakovci, 9. mesto DU Beltinci, 10. mesto DU Črenšovci in 11. mesto DU Lendava.

Rezultati posamezno – člani: 1. mesto Dimitrije Kojič (DU Radenci, 4,70 kg

ulova), 2. mesto Janez Lukač (DU Krog, 2,75 kg ulova), 3. mesto Jože Lukač (DU Krog, 1,80 kg ulova) itd. Članice – posamezno: 1. mesto Rozika Horvat (DU Krog, 2,75 kg ulova).

Filip Matko

Izlet k izviru Soče in na Višarje

14. junij 2008 ob 4. uri zjutraj, noč je še. Odhod udeležencev izleta k izviru Soče in na Višarje. V glavnem sami stari znanci-člani Turističnega društva Bratonci.

Tinek nam razloži program in potek dvodnevne izleta. Pove tudi, da šofer avtobusa predlaga vožnjo skozi Avstrijo, kjer je pot krajša.

Predsednica društva Gena nas pozdravi in nam zaželi dobro počutje. »Pobara« nas tudi, če smo vsi in ali imamo s seboj kak osebni dokument zaradi prenočišča.

V Mariboru zavijemo desno po cesti za Dravograd. Vozimo se ob reki Dravi mimo hidroelektrarn Ožbalt, Vuhred, Vuzenica.

Dremajoče nas občasno predrami jutranja glasba in obvestila iz radijskega sprejemnika. Pokonci in do smeha nas spravi Tašek z vicem o poštarju. Sonja nas medtem z teranovim likerjem prepričuje, da je dobro malo razkužiti grlo.

Na bivšem mejnem prehodu Dravograd-Lavamünd prestopimo državno mejo. Po dobrih dveh urah vožnje imamo na parkirišču ob avtocesti pred Celovcem »Früstück«.

Vožnjo nadaljujemo mimo Vrbskega jezera in nato v sosednjo Italijo. Na Predelu se vrnemo v Slovenijo. Peljemo se čez Mangart, kjer se gradi nov most. Na cesti naletimo na nevsakdanji doživljaj: pastirji ženejo ovce in koze na pašo.

Ustavimo se pri trdnjavi Kluže. Tu se nam pridružijo Ferenc, Slavek in Rozina.

Ob pravem trenutku, ker imamo ravno odojka za malico. Ogled trdnjave-muzeja od znotraj nam ni omogočen, ker je zaprt.

V vasi Soča sestopimo in se prelevimo v pohodnike. Pot nadaljujemo po Soški poti. Bistra, šumeča in zelena voda v koritu Soče.

Mi hodimo po desni strani gor vodno ob Soči, avtobus pelje po asfaltni cesti ob njeni levi strani. Na več mestih viseči mostovi za prehod z ene na drugo stran reke, med njimi tudi nekateri neuporabni in razpadajoči.

Ob počitku pri enem od njih požirek tekočine, pa naj bo voda ali dobro »vince.« In pesem, seveda.

Nezahteven sprehod, paša za oči ob tem, ko se premikamo ob toku navzgor. Večja gomila mravljišča, cvetoči bezeg, tu in tam pljuski rib. Le kako se je znašla tu še »čista lopata.«

Po visečem mostu prečkamo reko in pridemo na njeno desno stran. Srečamo staro ženico, ki živi tukaj sredi raja. Ko me opazi, da jo poskušam dobiti v objektiv, si popravi robec na glavi.

Jožku spodrsne pri sestopu po nekaj lesenih mokrih stopnicah. Tudi Jožica lovi ravnotežje na istem mestu.

Sočo ponovno prečkamo po visečem mostu in pridemo do avtobusa. Odpeljemo se do planinskega muzeja v vasi Trenta. Skupinska gasilska slika.

Pridruži se nam Stanetov prijatelj Edvin-turistični vodič. Med vožnjo nam opiše tukajšnje lokalne znamenitosti.

Po nekaj minutah vožnje sestopimo z avtobusa in se napotimo peš do korit Mlinarice. So s 165m najbolj globoka korita v Sloveniji.

Nato se odpeljemo do kočice pri izviru Soče. Večina se nas odpravi k »srčki« reke Soče, nekateri se odločijo za ogled Kekčeve doline.

Izvir Soče je čudovit, vode je več kot dovolj. Oči uživajo ob pogledu na »čudeša« narave. Voda pomirja. Zdi se mi, da odnaša skrbi, očiščuje.

Nevšečnost ob povratku k avtobusu. Zaparkirala ga je nerodna ženska roka. Moški poskušajo dvigniti njen avto in ga predstaviti, a ne gre. Počakamo dobre pol ure, ko se od nekod le prikaže lastnica in ga s ključi sama umakne.

Pot nadaljujemo po ovinkasti-vijugasti cesti čez prelaz Vršič in prispemo v Kranjsko goro.

Tu se nastanimo v Domu Podkoren. Opravimo večerjo, ki se nam prileže. Po večerji zaigrata na harmoniko Tašek in Lužjek. Pete nas »zasrbijo«, zaplešemo in zapojemo. Pesem in glasba donita dolgo v noč.

Naslednje jutro zajtrkujemo, nato se zapeljemo proti Italiji. Med potjo se ustavimo v Planici. Čeprav je poletje, vidim planoto, prekrito s snegom. V zraku skakalci poletavajo kot ptiči v dolino. A je vse to le domišljija. Res pa je, da se nekateri naši pohodniki podajo po smučini navkreber, a ne previsoko.

Pot nadaljujemo skozi Trbiž. »Ponte rosa« je zaprta, drugače bi lahko kakšni odvečni EURO pustili za kavbojke in majice.

Na parkirni prostor pod gondolo prispemo malo prej, kot smo pričakovali. Silvo, Tineka, Jožek Stane, Meta in Ana gredo peš na pot. Ostali se malo razgledamo naokoli in se podamo v gondolsko čakalnico.

Naenkrat smo v zraku. V začetku tik nad zemljo-v višini vrhov dreves, nato nad globokim 20-30 metrskim breznom in spet nad pašniško planoto. Peljemo se ob robu smučišča. Tu in tam je pod nami vidno majhno človeško bitje, ki rine navkreber.

Občasno škripanje in nihanje gondole prekine kak vzdih. Priznam, tudi mene je malce strah. Majda z vicem prekine to nelagodnost.

Hvala bogu, že smo na vrhu, na višini 1789 m. Cerkev na Višarjah je pred nami. Na poti do nje je za kepico snega, neverjetno za ta letni čas. Ozrem se naokrog: vrhovi gora tako na italijanski strani kot tudi na

naši, so pokriti s snegom.

Števek, reden obiskovalec gora, nam razlaga, kateri vrhovi naših gora so vidni. Z roko pokaže proti Mangartu in se pošali, da se z njega kadi kot iz peči-megla.

Z zanimanjem spremljamo, kako se zmajar požene v nebo. Opazujemo ga, ko v višavah usklajuje let s pticami.

Pri križu na najvišji razgledni točki na Višarjah spoštljivo zapojemo in se potihoma pogovorimo z Bogom, vsak zase. Zdi se mi, da sem tako blizu k tebi, Vsemogočni. Silvo potihoma prizna, da je mama imela prav, ko mu je govorila: »Na Višarjah je tak lepo, kak v nebesih.«

Cerkveni zvon nas povabi, da vstopimo v cerkev k maši. Nabito polna cerkev. Romarji z vseh vetrov smo zbrani pri Tebi, gorska kraljica, v skupni besedi in pesmi. Počastit smo prišli Tvoje ime.

Po maši se program nadaljuje s prireditvijo Višarje pojejo. Nastop več pevskih zborov iz Slovenije, Italije in Avstrije. Lepo ubrani in uglašeni glasovi te pripravijo do tega, da se tudi sam vključiš, čeprav potihoma in v mislih. Marsikomu zvabijo tudi solzo, ki radostno zdrsi po licu. Na koncu zadoni skupna pesem iz grl vseh, ki smo v cerkvi.

Napolnjeni z duševno energijo se poslovimo od prijateljev in znancev-veljenjskih »pesmarjev« in se večinoma z gondolo odpeljemo v dolino. Pred seboj lovim v objektiv gor prihajajoče kabine. Večkrat se tudi obrnem nazaj proti vrhu Višarji in poskušam uloviti še kak zanimiv utrinek.

Ob spodnji gondolski postaji počakamo na tiste, ki so se podali navzdol peš.

Zadovoljni udeleženci izleta.

»Bodeča neža« za zaprto okrepčevalnico, ki je v bližini. Še dobro, da niso pod ključem mize in klopi. Iz nahrbtnikov vzamemo jedi, ki jih imamo s seboj. Da ne bo potrebno česa nositi domov. Pa tudi kakšna skrita steklenica tekočine se še najde, potrebno jo je sprazniti.

Na avtobusu, pred odhodom domov, se preštejemo oz. preverimo, če ima vsak svojega sopotnika. Nato se odpravimo v Slovenijo.

V Šentvidu pri Stični je bilo štirideseto srečanje pevskih zborov - Pojo naj ljudje - Kol'ko kaplic, tol'ko let...

Nedeljsko jutro, 21. junija, se je napovedovalo v vsej svoji lepoti, ko smo se pripeljali v Šentvid. Kraj je bil skrbno urejen in na vsaki hiši je bila izobešena zastava. Na vpadnicah so nas pričakali gostoljubni redarji, ki so usmerjali promet. Bili smo med prvimi, ki smo parkirali svoj avtobus v središču, kjer so že bile postavljene stojnice in iz zvočnikov nas je pozdravila prijazna glasba.

Tisti, ki ne doživi utripa prijaznega kraja, si ne more predstavljati, kaj nam pomeni dobrodošlica ljudi, ki nas sprejmejo prvi. Njihova blagohotna dolenska govornica je pravi balzam za »utrujeno srce«, ki je že zelo zgodaj moralo na pot, da se lahko udeleži »generalke«, ki je za vse nastopajoče »obvezna«. Neutrudni Stane Peček, prve in edine skupne vaje, žal tega vsi ne slišijo in še »postavajo« ob šanku in pojejo vsak po svoje. Igor Švara doživi vedno buren aplavz, ko se pojavi na generalki. S svojim vedrim, optimističnim in šaljivim nastopom vzpodbudi pevce in pevke, da premagajo »cmok v grlu«. Res, to je dirigent, ki je prerasel vse ovire in vsi ga hvalijo. Čestitamo mu tudi za to. Ob njem se vsak - kljub razlikam v izobrazbi - počuti enakovreden član pevcev, ki jim pesem pomeni poslanstvo in veliko ljubezen, da z njo izrazijo svojo radost in

V Ivanjce izseljeni Martin, Bratončar po rodu in srcu, se nam na poti domov zahvali, da smo ju z ženo Amalko vzeli s seboj na izlet. Pesniška žilica mu ne da miru. Zapoje nam nekaj svojih pesmi.

Domov se vračamo po isti poti kot smo prišli, čez Avstrijo. Med potjo se dvakrat ustavimo, da odtočimo in se pretegnemo.

Dva dneva, polna čudovitih doživetij, se mi zdita kot dve svetleči zvezdici na ne-

besnem oboku, ki se vse bolj oddaljujeta. Ne bosta šli tako hitro v pozabo.

Seveda bo potrebno vse videno obdelati in opremiti, da bo ostalo za spomin.

Potrudil se bom, da bo tako, tudi če bomo vse to videli šele naslednje leto, ko bomo zagotovo spet šli na izlet-pohod.

Venčeslav Smodiš

bolečino. Tribuna pred šolo Ferda Vesele se iz minute v minuto polni, vendar je med posameznimi glasovi še vedno precejšnja praznina (predvsem pri moških). Igor Švara je optimist in pravi, da bo nastop kljub temu zazvenel tako, kot mora. Po generalki smo se vsi pevci okrepčali in odžejali ter se pripravili na nastop, ki ga je neposredno prenašala tudi televizija. Tako je nastopilo 158 pevskih zborov in iz več kot 3000 grl je zadonela slavnostna pesem. Nastopili so tudi pevci iz Hrvaške, BIH in Srbije. Letos so prepevali pesmi skladateljev, ki imajo v končnici rojstnega datuma številko devet. Med prihodom na prizorišče nastopa so vsi zbori ob spremljavi godbe zapeli narodni venček TAM DOL NA RAVNEM POLJU. Sledile so FANFARE Radovana Gobca, ki so mu zbori namenili posebno pozornost. Veličastno je iz tisočerih grl zazvenela njegova PESEM O SVOBODI.

Zbrane je nagovoril predsednik UO Jernej Lampret, ki je ob tej priložnosti prejel plaketo tabora, ki je najvišje priznanje tabora in ga dobijo najbolj zaslužni sodelavci. Tudi v prihodnje moramo spodbuditi kulturno raven do te mere, da bomo kljub pomanjkanju finančnih sredstev še vedno znali in zmogli oblikovati društveni program, saj PESEM usmerja našo kulturno raven. Slavnostni govornik je bil direktor Republiškega sklada za kulturne dejavnosti Igor Teršak. Znova je poudaril pomen zborovskega petja pri Slovencih, ki združuje različne ljudi, ljubitelje lepe pesmi. Vse pesmi so pevci zapeli ubrano in lepo jih je bilo slišati po vsem Šentvidu in okolici. To je bil res velik praznik za vse, ki so se udeležili tabora. Zato se drugo leto zopet vidimo na 41. srečanju slovenskega zborovskega petja.

Marija Zver

Navdušene ljudske pevke »Jesensko listje«.

Sončki obiskali Olimje

Vsako leto je za članice in člane Pomurskega društva za cerebralno paralizo Sonček, ki ga s sedežem v Murski Soboti kot predsednik vodi Andrej Ziško, posebno doživetje ekskurzija oziroma izlet po domovini. Tako sta letos, 23. maja, kar dva avtobusa s 74 udeleženci (člani društva, njihovi družinski člani, prijatelji ...) odpeljala na Sončkov izlet. Iz Murske Sobote so se odpeljali po novi avtocesti proti Mariboru in naprej do Olimja.

Tam je najprej sledil ogled samostana, ki je bil sicer v 11. stoletju zgrajen kot grad pilšteinških grofov. V letih 1663 – 1782 so ga kot samostan upravljali bratje pavlinci, od leta 1999 dalje pa zanj skrbijo bratje minoriti – manjši bratje sv. Frančiška Asiškega. Poleg samostana danes štirje bratje minoriti skrbijo še za cerkev svete Marije Vnebovzete, ki je bila zgrajena leta 1785 ter za lekarno (tretja najstarejša v Evropi za Parizom in Du-

»Sončki« so prisluhnili razlagi tamkajšnjega meniha.

brovnikom !) in vrt z zdravilnimi zelišči, kjer raste preko 200 zelišč.

V prelepem sobotnem sončnem dopoldnevu so Sončki pred kosilom obiskali še Deželno pravljic in domišljije ter prebivališče čarovnice Čire čare v gozdu in se nato odpravili na opoldansko okrepčilo

do gostišča Jelenov greben. Po kosilu so tam spoznali udomačene gozdne živali, zatem pa je v Olimju sledil še obisk čokoladnice, za nekoliko starejše pa obisk pivovarne.

Filip MATKO

Prehojenih deset let

*Če zapojemo veselo,
bo korak takoj lahak in srce se bo razvnelo,
glavo kvišku dvigne vsak.*

France Kosmač

Tako že več kot desetletje čutijo naše pevke, ki se združujejo v skupini Jesensko listje. Njihova prehojena pot je prežeta z ljubeznijo do lepe ljudske pesmi, saj z njo ohranjajo našo bogato preteklost dedkov in babic, ki so ob vsakodnevnem delu, čeprav utrujeni, vedno radi zapeli. S pesmijo se prenaša bogata ljudska poetičnost, povezana z naravnim okoljem in z vsem, kar nas obdaja.

In prav zato, da bi naše ljudsko blago iztrgali pozabi časa in ga ohranili poznejšim rodovom, smo v DPM Dokležovje pred desetimi leti začeli zbirati to neprecenljivo bogastvo. Pevke so pridno zapisovale besedila, ki so jih poznali starejši ljudje, skupaj z njimi prepevale in ko je bilo gradiva dovolj, smo leta 2002 izdali kaseto, zgoščenko in DVD z naslovom Lepšega paula nei, kak je prekmursko. Vse to je lepo darilo našim gostom, prijateljem, še posebej pa zdomcem, ki so

s svojimi koreninami in srcem še vedno v rodnem kraju. Za slednje je to neprecenljiva vez z domovino, ki jo bodo do konca življenja nosili v svojem srcu. Srečni smo, da so pesmi naletele na lep odmev in bile lepo sprejete tako doma kot v tujini.

Morda se bo kdo vprašal, kako da pevke sodelujejo v našem društvu, ki je bilo ustanovljeno pred desetimi leti? Začelo se je s skupnim projektom Kak je inda fajn bilou, kjer smo združili mlade in starejše člane. Vse smo povezali (pesem, ples in prikaz starih običajev) v čudovito celoto, kot snop zrelega žita. Veseli in srečni smo bili, da smo se lahko drug od drugega naučili veliko dragocenih modrosti. Pri našem delu si starost in mladost podajata roke in tako se nekoliko starejši še vedno počutimo mlade.

V teh desetih letih smo pripravili številne skupne nastope doma, v bližnji okolici in sosednjih občinah. Nastopili smo v Vuhredu, Zagrebu, Lendavi, Murski Soboti in seveda vsako leto v Beltincih v okviru folklornega festivala, ko se predstavijo KS. Veliko prireditev je posnela tudi TV. Predstavili smo se na kanalu AS, kanalu 10 in bili večkrat gostje na Murskem valu. O našem bogatem delu smo poročali v medijih, oglašali pa smo se

tudi v občinskem glasilu. Naše pevke so nastopile na mnogih prireditvah, tudi v Narodni galeriji v Ljubljani, ko so za svoje bogato delo prejele priznanje Ljudje odprtih rok. Na pevskem področju pa so prejemnice Galusovih priznanj.

Radi se spominjamo vseh lepih in tudi manj lepih trenutkov, vendar pa smo najbolj ponosni, da smo ime Dokležovje in naše občine ponesli tudi drugam. Seveda pa za vse nas veljajo verzi Branka Šömna: »Zato se kdaj vračamo v kraje, kjer je naš stari svet in kjer lahko govorimo o sreči brez besed.« Vendar pa brez pomoči naše KS, občine, našega Srečka in številnih donatorjev ne bi bilo vseh naših dosežkov. Hvala tudi našim družinam, znancom in prijateljem, ki nas pri delu podpirajo in nam ves čas stojijo ob strani.

»Glasba utrjuje vero v življenje, v napredek in mir, vžiga v srcih do domovine in vsega človeštva,« je zapisal skladatelj in profesor Stane Habe. Tudi naše pevke je pesem tako prevzela, da so se odločile peti zahtevnejše pesmi. Pod taktirko mladega dirigenta Leona so začele prepevati in uspele. Seveda je bilo v delo dirigenta vloženega veliko truda in odrekovanja. Tudi sam se je izobraževal v zborovodski šoli in

si nabiral glasbene izkušnje s petjem v različnih zborih.

Naši najmlajši člani društva so v teh letih šli skozi najrazličnejše delavnice: likovne, literarne, glasbene. Največ uspeha so dosegli na likovnem in literarnem področju in bili za svoje delo tudi nagrajeni. Nepozabni so bili izleti z vlakom, ko smo si ogledali Ljubljano in njene znamenitosti s številnimi razstavami in muzeji. Tudi izlet v starodavni Ptuj je bil izredno zanimiv in poučen. Zelo lepo je uspela tudi lončarska delavnica v Filovcih pri lončarju Bojnecu. Vse izdelke so otroci razstavili na velikonočni razstavi.

V naših prostorih se je zvrstilo lepo število razstav, v goste pa smo vabili lutkarje in plesalce, ki so našim otrokom pripravili lepa presenečenja. Ni pa manjkalo mladih pevcev, glasbenikov in igralcev, s katerimi smo navezali lepe prijateljske stike. Zelo lepa in nepozabna so bila srečanja s pisateljico Karolino Kolmanič, ki je pri nas vedno lepo in pristrčno sprejeta. Na naših prireditvah in proslavah smo vedno pripravljali aktualne in zanimive stvari, ki so zanimale tako mlade kot starejše. Spominjali smo se obletnic in dogodkov naših znanih in pomembnih mož,

Izdelki, ki so jih ustvarili mladi lončarji v Filovcih.

ki imajo zasluge za našo širšo skupnost in so prepoznavni izven meja naše domovine (Oton Župančič, Tone Pavček, Miško Kranjec, Primož Trubar, Ferdo Godina, Ivan Jerič...).

Veseli in srečni smo, da imamo med nami ljudi, ki še podpirajo naše prostovoljno delo in imajo razumevanje za nas. To velja za vse tiste, ki so nam namenili lepo besedo, nas ves čas moralno in tudi

materialno podpirali. Velja vsem imenovanim in neimenovanim ljubiteljem našega društva, ki nam vedno radi priskočijo na pomoč. Vse to nas tudi zavezuje, da bomo še naprej hodili po poti prostovoljstva in ljubiteljstva prenašali na mlade generacije.

Marija Zver,
predsednica DPM

XV. izbirno regijsko preverjanje usposobljenosti ekip prve pomoči CZ in RK v Pomurju

Izpostava Uprave Republike Slovenije za zaščito in reševanje Murska Sobota in Območno združenje Rdečega križa Murska Sobota sta organizirala že tradicionalno, XV. izbirno regijsko preverjanje usposobljenosti ekip prve pomoči Civilne zaščite in Rdečega križa v Pomurju, ki je bilo v soboto, 6. junija 2009, pri gradu v Murški Soboti.

Tudi v naši občini smo v letošnjem letu obnovili ekipo prve pomoči pod okriljem CZ Občine Bel-

tinci. Člani so se v drugi polovici maja začeli pripravljati na preverjanje usposobljenosti v znanju PP in se 06.06.2009 udeležili tekmovanja, kjer so se pomerili z enajstimi ekipami istega razreda. Temaatika letošnjega regijskega preverjanja usposobljenosti je bila preverjanje delovanja in usposobljenosti ekip prve pomoči, civilne zaščite in Rdečega križa v nujenju prve pomoči ob nesrečah v prometu, nesrečah z nevarnimi snovmi ter drugih nesrečah, ki lahko po oceni ogroženosti prizadenejo območje regije. Vsaka ekipa je usposobljenost in znanje prikazala pri dajanju prve pomoči poškodovanim v različnih situacijah. Ekipa so tekmovala štirikrat in vedno je bilo potrebno oskrbeti štiri poškodovance. Delo je bilo zahtevno in omejeno na čas 10 minut za posamezno vajo.

Člani občinske ekipe prve pomoči CZ

Naši člani v sestavi: Jožica Jerebic, Martina Ropoša, Andrej Smej, Andrej Panker, Janez Horvat, Roman Bakan, in kot rezerva Boris Šaruga so dosegli tretje mesto, na katero so bili zelo ponosni, saj so v tej sestavi letos nastopili prvič.

Štab CZ Beltinci
Poveljnik: Alojz Vinčec

O gostovanju KD »Marko« v Nemčiji

Ko se odpravljamo na dolgo pot, v neznane kraje se vedno porajajo številna vprašanja, tudi tokrat so naši fantje in dekleta postavili marsikatero, za katero tudi sama nisem bila prepričana ali sem dobro odgovorila, kajti ni mi bilo čisto jasno kakšne so razmere v pokrajini, ki je bila dolgo časa za železno zaveso. Bila sem pozitivno presenečena, čisto laično gledano razlik med nekdanjo Zahodno in Vzhodno Nemčijo nesem več opazila. Le ljudje pravijo, da se Vzhodni in Zahodni Nemci še vedno ne razumejo najbolje, da ima Vzhod države še vedno nižje plače, da Zahod še vedno prispeva za razvoj Vzhoda.

Vzhodno Nemčijo, ki je zdaj del Nemčije je vredno obiskati. Namenjeni smo bili v pokrajino Saško. Tam je veliko mesto Dresden, ki so ga med drugo svetovno vojno strahotno razdejali, vendar je še vedno polno kulture in zgodovinskih znamenitosti, njegov tekmeč je Leipzig, veliko je manjših mest. Od padca železne zaves se je življenje v vzhodnem delu Nemčije temeljito spremenilo, čutiti pa je še vedno napetost med Vzhodnimi in Zahodnimi Nemci.

Člani KD MARKO smo se udeležili 8. mednarodnega folklornega festivala Lužica/Lausitz 2009, ki je potekal od 25. 6. – 29. 6. 2009. Zakaj dvojezično ime za mesto? Zato ker v okolici mesta Dresden živijo Lužiški Srbi, ki so zahodno slovansko ljudstvo, ki se je ravno okoli Dresdona, v Lužicah najbolj ohranilo. Oznake krajev, ulic, vseh dokumentov... so napisane v dveh jezikih nemškem in lužiškosrbskem, katoliška cerkev pa pri bogoslužju uporablja lužiškosrbski jezik. Lužiški Srbi uživajo vse pravice in imajo podporo nemške države, saj imajo tudi svoje šole in do gimnazije lahko uporabljajo lužiškosrbski jezik. Domača FS ohranja številne običaje in ples, njihove noše pa so izredno barvite in okrašene z čipkami.

Nastanjeni smo bili v dijaškem domu v mestu Bautzen (Budyšin). V mestu prevladujejo baročno-renesančne lepo urejene zgradbe, veliko je zelenja, tu je središče lužiškosrbske kulture, tu ima sedež njihovo društvo Domovina, njihova založba, imajo več časnikov (v enem izmed njih je bila objavljena tudi fotografija članov naše folklorne skupine), imajo tudi čudovito

Na izletu po kanalih reke Spree

gledališče, kjer je potekal prvi nastop pred popolnoma polno dvorano. Gledalci so z ovacijami spremljali nastope folklornih skupin in jih nagrajevali z bučnimi aplavzi. Že na prvem nastopu je postal »zvezda« večera naš pozvačin. Kljub dežju so organizatorji pripravili povorko po mestu. Bili smo zelo začudeni, zaskrbljeni zaradi noš, (»pa zakaj le naše janke pa brguše se gajo do nakla«, vsi ostali pa imajo krajše in se nimajo česa bati) in inštrumentov, predvsem pa prijetno presenečeni, da se je kljub nalivom na mestnih ulicah zbralo ogromno ljudi.

Bali pa se nismo le za kostume, tudi za avtobus, ki se je kvaril, mehanikom iz Murske Sobote pa ga je uspelo pravočasno popraviti, kajti drugi dan smo se odpravili proti Drachhausenu. Mestece leži med Berlinom in Cottbusom (mimogrede nekaj časa je tam z nemškimi nogometaši preživel slovenski trener Bojan Prašnikar). Pokrajina se imenuje Spreewald, po reki Spree, ki se cepi na nešteto pritokov, zato je tam nastalo veliko jezer, ribnikov, barij, obvodnih gozdov. Pokrajina čudovita, spremenili so je v rezervat, kjer varujejo živali in rastline, pa tudi bogato ljudsko izročilo. Za to območje je značilno prevozno sredstvo ozek, plitvi čoln, ki ga potiskajo z dolgimi palicami,

V njih pa prevažajo ljudi in blago. Ti kraji so priljubljena izletniška točka Berlinčanov.

Prijazni gostitelji so tudi nas odpeljali na prijeten izlet z čolni. Zvečer pa smo opravili tri nastope, na treh različnih odrih v mestu. V vsakem kraju kjer je potekal festival so namreč postavili več prizorišč, skupine pa so se menjavale na le teh. Občudovanja vredna je tehnična oprema s preštevilnimi mikrofoni, reflektorji, tudi velikost odrov je bila je

primerna, vsi pa so bili brez izjeme pokriti, gledalci pa so vztrajali ob dežju pod dežniki. Lepo je nastopati, ko ti gledalci dajejo občutek, da si zaželen in te ob najmanjši priljubljenosti vzpodbujajo z aplavzi.

V mestu Croswitz, podobno kot v Drachhausenu smo zvečer opravili tri nastope, glasbeniki in 4 plesalci pa so opravili generalko s člani drugih skupin za zaključno prireditev.

V nedeljo je maša za meščane mesta in udeležence festivala potekala na odprtem. Na velikem odru, ki bi ga lahko primerjali s tistim, ki je bil postavljen ob prvi državni proslavi na grajskem dvorišču, prostor za gledalce je bil na vzpetini kjer se je pri bogoslužju zbralo več kot 3 tisoč ljudi. Maša je potekala v treh jezikih lužiškosrbskem, nemškem in angleškem. Vsaka tuja skupina pa je med njo zapela eno pesem. Glede na mladost naših folklornikov smo se odločili za pesem ob spremljavi Blaževе kitare in ploskanju Svetel plamen.

Predstavnike skupin je sprejel tudi predsednik festivala, njemu in sodelujočim skupinam smo podarili vaze iz slame, prospekte naše občine in seveda obvezno slovensko zastavico. Zadovoljni in veseli smo bili, da so nas samo enkrat zamenjali za Slovake, velikokrat pa povprašali od kod prihajamo in z velikim ponosom smo povedali da iz Slovenije. 30 let že delam kot mentorica FS, sodelovala sem na različnih prireditvah in povorkah, vendar se zelo trudim, da bi se spomnila povorke kjer bi se zbralo toliko ljudi na ulicah kot se je zadnji dan festivala, ko bi skupinam tako ploskali, jih snemali in fotografirali, tako da so morali plesalci kar celo povorko (2km) plesati, pozvačin pa je delil bonbone. Tudi na častni tribuni so se jih razveselili. Na čelu naše skupine pa sta

ponosno vihrali slovenska in občinska zastava. Na zaključni prireditvi se je zbralo več kot 5000 gledalcev, spomin se mi je vračal v Beltince, na rokometno igrišče, kjer so take množice ljudi spremljale prve festivale, res neverjetno, vzpodbudno. Prireditvev je bila razdeljena v dva dela: v prvem so nastopale domače skupine, zanimivo večinoma vse na posneto glasbo, kajti kot smo lahko videli v prejšnjih večer-

rih, njihove glasbene skupine štejejo 20 ali tudi več glasbenikov, v drugem delu pa so nastopale tuje skupine.

Zadovoljni ob dobro opravljenih nastopih smo se veselili zaključne večerje in druženja z vsemi udeleženci festivala, ki so prihajali iz Avstrije, Češke, Belorusije, Gruzije, Madžarske, Romunije in Kolumbije, vendar glej ga zlomka - že drugič se je pokvaril avtobus. Najverjetneje Božja pre-

vidnost-le kaj bi drugega, nam je v nedeljo zvečer ob 20. uri poslala na bencinsko črpalko prijaznega nemškega mehanika, ki je bil pripravljen 4 ure - do 24. popravljati slovenski avtobus. Tudi brez večerje nismo ostali kljub veliki oddaljenosti, saj je po nas prišel prijazen beloruski šofer.

(se nadaljuje)

Jelka BREZNIK

17. mednarodna likovna kolonija IZAK Lipovci 2009

(28.6. do 5.7.2009)

Spet je leto naokrog.

Zavedamo se, tako delamo in tudi povemo, da lipovska likovna kolonija ne traja samo en teden, ampak so aktivnosti društva razporejene skozi vse leto. Niso sicer skozi vse leto tako intenzivne, a še zdaleč od tega, da bi bilo v delu društva skozi leto zatišje. Odvijajo se razne aktivnosti: razstave, sestanki, zbor članov, dogovori, načrti, ideje, ...

V petek, 29. maja, smo odprli razstavo umetniških del iz lanske lipovske kolonije v galeriji Medija v Zagorju. Gre za izmenjalno razstavo med dvema priznanim slovenskima slikarskima kolonijama, med Slikarsko kolonijo Izlake-Zagorje in Likovno kolonijo Izak Lipovci, ki poteka že pet let. V večjem številu smo se je udeležili tudi organizatorji in simpatizerji kolonije iz Lipovec.

Tudi našo sedemnajsto kolonijo smo, po sprejemu udeležencev in obisku groba ustanovitelja kolonije, Izidorja Horvata Izaka, začeli v razstavnih prostorih beltinskega gradu z otvoritvijo razstave umetniških del, nastalih v lanski izlaški, zdaj že lahko rečemo, prijateljski koloniji.

Letos smo v Lipovcih gostili deset umetnikov različnih generacij iz štirih držav.

Prva je v naš kraj, že dva dni pred uradnim začetkom kolonije, prispela Anna-Katharina Spelten iz Mönchengladbacha v Nemčiji, najmlajša udeleženka, sicer znanka družine Luk, pri kateri je v tem tednu tudi prebivala in delala. Kot vegetarijanka in velika ljubiteljica živali je tudi

delala na to tematiko in ustvarila slike z motivom konja in psa.

Na uradni dan začetka kolonije je kot drugi na domačijo Hoheger prispel najstarejši udeleženec Ilija Kavkaleski, ki se je pri svojih osemindesetih letih pogumno iz Skopja v Makedoniji z avtobusom podal do Ljubljane, od koder so ga znanci pripeljali v Lipovce. Nastanjen je bil pri družini Pivar, kjer je tudi delal, bil izredno produktiven in ustvaril veliko akvarelov, predvsem pejzažev, portretov ter nekaj abstrakcij.

Vinko Železnikar je bil pred dvema letoma že udeleženec lipovske kolonije, iz njegovih letošnjih del pa je začititi predvsem širino in ravnino prekmurske pokrajine.

Kot druga udeleženka iz Nemčije je iz Kölna prispela Vlasta Arzenšek Gottstein, rojena sicer v Sloveniji, ki pa že petdeset let prebiva in dela v Nemčiji. V času kolonije je prebivala v hiši Marije Sraka in tam v mešani tehniki ustvarila nekaj prijetnih del.

Iz Novega mesta, kjer sicer prebiva, je prispel Janko Orač, ki pa si dom ustvar-

ja tudi na Štajerskem, kjer je tudi angažiran na svojem delovnem področju in vodi lipovski koloniji podobno zadevo. V koloniji je bil prav tako produktiven in je ustvaril nekaj sicer bolj abstraktnih del v toplih barvnih tonih. V času kolonije je prebival pri družini Jona.

Franko Vecchiet je angažiran zamejski Slovenec, ki je v koloniji v mešani tehniki ustvaril nekaj prijetnih kolažev. Skupaj z Vinkom Železnikarjem sta, kot edina udeleženca, bivala v komercialnih apartmajih pri Zvezdi v Beltincih. Po nekih objektivnih odpovedih v zadnjem hipu jima društvo ni uspelo zagotoviti namestitve pri domačinih v Lipovcih.

Peter Vernik, umetniški vodja društva, dolgoletni udeleženec in zadnja leta tudi strokovni vodja lipovske kolonije, je kljub obilici drugega dela, v koloniji uspel na platno ujeti prekmursko ravnico s temnimi oblaki, ki jih je bilo v času kolonije zares veliko. Skoraj odveč je navajati, da je bival pri družini Jerebic, kot že vsa prejšnja leta.

Karmen Šnut je prebivala pri družini Alojza in Nike Sraka in je prav tako ustva-

Zbrani udeleženci slikarske kolonije Izak na priložnostni razstavi v koloniji nastalih del.

rila realistični deli prekmurske pokrajine in njenega rastlinja.

Veljko Toman iz Rakitne je bil tako kot Ilija nastanjen pri družini Pivar. Kot zelo produktiven, vitalen in vedno dobre volje, je prav tako ustvaril veliko sicer bolj abstraktnih, a vendar zelo barvitih del.

Cvetka Hojnik iz Lendave je zaradi smrti v družini v kolonijo prispela malce z zamudo, vendar pa je to nadoknadila in ob malo bolj intenzivnem delu v Lipovcih v mešani tehniki ustvarila nekaj čudovitih belo-rdečih, tako po tehniki kot tudi bo barvnem izboru, zanjo značilnih del.

Obisk Otoka ljubezni v Ižakovcih, ki je bil v programu kolonije, je sicer zaradi poplav in nevarnosti letih sicer odpadel, so pa bili udeleženci kolonije še vedno deležni številnih drugih aktivnosti.

Šola v naravi

Učenci 3. in 4. razreda z razredničarko Aleksandro Pörš in učiteljico Vanjo Mladenović iz POŠ Dokležovje smo se od 21. - 24. 4. mudili v šoli v naravi, na ekološki kmetiji v Ledinah. Pot, ki smo jo začeli v Murski Soboti na železniški postaji, je bila res zanimiva in napeta. Najprej smo obiskali rudnik v Idriji, Antonijev rov, kjer so vrli rudarji predavnimi časi kopali živo srebro. Avtobus, ki nas je prišel iskat na postajo, nas je popeljal navkreber, da se nam je kar vrtelo. Ampak se je splačalo, saj smo nadaljne štiri dni preživeli na planoti. Ekološka kmetija je bila sila zanimiva, najbolj pa smo se zabavali z domačimi živalmi – oslom

V četrtek, 2.7., smo šli po Izakovi poti, naš cilj pa je bila lovska hiša v Jelenščeku, kjer smo pripravili piknik v naravi. Spetoma je umetnikom in članom društva g. Dario Cortese, strokovnjak za raznovrstno prehrano pokazal, da so nekatere divje rastline lahko tudi užitne. Kasneje je iz spotoma pobranih rastlin v kotlu skuhal prijeten obrok.

V petek zvečer je v vaškem domu v Lipovcih na večeru tradicionalne in ljudske glasbe najprej nastopil harmonikar Alen Pivar, nato so navušili folkloristi KD Marko iz Beltincev, ki so predstavili nekaj sklopov prekmurskih in belokranjskih plesov. Virtuoz na violini Slavko Šilič je odigral nekaj klasičnih priredb. Na koncu pa je Dario Cortese s svojo skupino Bretones iz Cerknega na dude odigral nekaj bretonskih pesmi, seveda na samosvoj, zanimiv način.

in ponijem, ki sta v Ledinah prava atrakcija. Spoznali smo kar nekaj novih prijateljev, saj se nismo samo zabavali, ampak smo hodili tudi na podružnično šolo, kjer smo si ogledali, kako poteka pouk z interaktivno tablo, učenci Ledin pa so nam pokazali tudi lepoto idrijske čipke. Poleg živali na kmetiji smo doživeli pravo kmečko delo, si ogledali, koliko truda je potrebnega, da se pride od zrna do kruha ter se sprehodili po gozdni učni poti Petelinke. Najbolj pa nas je navdušil Šuštar, ki smo ga obiskali in nas je veselo pozdravil iz svoje votline.

Dnevi so prehitro minili in mi smo se že vrnil v šolske klopi, kjer že nestrpno pričakujemo poletne počitnice.

Aleksandra PÖRŠ

V soboto zjutraj so se zunanji udeleženci delavnice zdrave prehrane z vodjem Dariom Corteseje odpravili na lipovska polja in travnike, kjer so spoznali užitne divje rastline, kasneje pa iz njih skuhali kosilo in ga seveda tudi pojedli.

V soboto zvečer so sodelujoči umetniki na gumnu domačije Hoheger, kamor je bila zaradi vremena preseljena razstava, na ogled postavili umetniška dela, nastala v koloniji. V mraku pa je sledila še zanimiva video projekcija s fototrunki iz tekoče kolonije, ki jo je pripravil in predstavil Marko Sraka.

V nedeljo, na dan proščanja, so se umetniki in člani društva udeležili še odkritja doprsnega kipa Izidorja Horvat Izaka v spominskem parku v Lipovcih in se kasneje, po kosilu, z lepimi vtisi razšli.

JoP

Zadovoljni učenci.

Prvo mesto učenca OŠ Beltinci

Zavod za zdravstveno varstvo Murska Sobota in Pomursko društvo za boj proti raku sta ob koncu likovnega natečaja sedmih, osmih in devetih razredov pomurskih osnovnih šol priredila zaključek z naslovom DA ZA NEKAJENJE. Prireditve s sloganom DIŠIŠ MI PO POMLADI je potekala na OŠ III v Murski Soboti. S tem je bil obeležen

Grego s prisuženo nagrado.

tudi 31. maj, Svetovni dan brez tobaka, in zaključek zdravstveno-vzgojne akcije Slovesna obljuba za šolsko leto 2008-2009.

Na natečaju je sodelovalo 44 učencev iz desetih pomurskih šol, ki so poslale 47 izdelkov. Njihova naloga je bila, da na temo promocije nekajenja med mladimi ustvarijo kratek strip.

Najvišjo oceno in s tem prvo mesto je prejel naš učenec GREGOR HORVAT iz OŠ BELTINCI.

Mentor Feri Poredoš

Eko himna

Sonce greje nam naravo,
pesem naša naj doni v daljavo.

»Rešimo naš mali svet,
naj bo lep ta naš planet«!

Naša mati je narava,
dajmo ji, kar ji pripada!
Naj bo čista in sijoča,
naj bo mavrično pojoča.

Tudi mi smo male Eko – Bibe,
za naravo in okolje naredimo vse,
da v naši hiški toplina
nam prijetno je!

Tamara Hajdinjak

Prehranjevalna piramida

Kaj nam prehranjevalna
piramida pove?

Manj maščob, več zelenjave
in sadja naj se poje.

Kruh, riž, testenine, krompir
nam je energije vir.

Lažje se učimo,
nogometno tekmo priredimo.

Sadje, zelenjava
to prava je trdnjava.
Vitamini, minerali
viruse bodo pregnali,
zdravje nam pribojevali.

Mleko, jogurt, sir
za našo rast ni ovir.

Ribe, jajca,
orehi in meso
omogočijo, da se pravilno razvijemo.

Sladkorčki in maščobe
naredijo nas lenobe.
Maščoba je hudoba preteča,
ki holesterol nam poveča.

Vse dobrote si pripravimo
na zdravem krožniku.
Pomembno je zelo,
da obilen zajtrk zaužijemo.

Kot dodatek in začimbo -
serviramo gibanja obilno.

Nina in FIT

Nina zgodaj je vstala
in posteljo postlala.
Umila si je ušesa in zobe,
počesala še lase.

Potlej v vrtec je prišla.
Igrali so se prav lepo,
FIT telovadbo so se šli,
dokler ni bila ura tri.

Nekoč, ko bom velika,
sanjarila je Nina,
bom s kolesom se vozila
in zlatega sončka bom osvojila.

Ko na grič so se sankat šli,
kot blisk je šlo navzdol.
Na sneg je mehko padala,
spretna vse bolj in bolj.

Zvečer je domov prišla
vesela in utrujena.
Tale FIT telovadba
postala moja bo navada.

Pingvinček Milko

Sem pingvinček Milko
in odpravljam se na poštno dirko.

Gor in dol po snegu
skupaj s pošto zdaj drvim in pazim,
da nič ne izgubim.

Vreča je res težka,
a naloga zame ni nadloga.

Pingvin majhen sem,
a tak ne bom ostal,
ker kmalu bratec bom postal.

Majhni metuljčki

Majhni metuljčki
s tankimi krili
letajo radi
po zeleni trati.

Iščejo cvetje,
ki lepo cveti,
saj meda obilno
nabirajo si.

Majhni metuljčki
se veselijo,
s polno meda
domov odletijo.

Biba gre v »Mlinček«

BIBA je zgodaj vstala...
in posteljo postlala.
Umila si je ušesa in zobe,
počesala še lase.

Potlej v vrtec »Mlinček« se podala
in prijatelje je poiskala.
So peli, rajali glasno
in bilo jim je lepo.

Ko obleče športne hlače
Biba dribla, brca, skače.
Zdaj po levi, zdaj po desni
gol zabije v tekmi resni.

Biba vrečo z rame dala,
urno jo je odvezala.
Vsakemu je dala zrna tri,
pridite za njo še vi.

Otroci in vzgojiteljice
iz vrtca »Mlinček« Ižakovci

Zmaga na natečaju Zakaj drugačnost bogati?

V sodelovanju z otroško revijo Pil in najstniško revijo Plus je Informacijski urad Sveta Evrope pripravil ustvarjalni natečaj za otroke in mladino na temo diskriminacije in strpnosti do drugačnih pod imenom 'Zakaj drugačnost bogati?'.

Na njem je sodelovala tudi devetošolka Tina Tratnjek iz OŠ Beltinci, ki je zmagala s konstruktivistično pesmijo.

Nagrajence iz cele Slovenije je v juniju sprejel častni pokrovitelj natečaja, predsednik vlade, gospod Borut Pahor.

Cvetka Rengeo

Tina z drugimi zmagovalci natečaja s premierjem Borutom Pahorjem.

Mednarodna otroška slikarska kolonija

Na OŠ Beltinci smo ob 230. letnici šolstva v Beltincih organizirali mednarodno otroško slikarsko kolonijo, na kateri so sodelovali učenci iz Finske, Poljske in Slovenije.

Mednarodna otroška kolonija Beltinci 2009 je potekala od 12. do 14. maja 2009 na Otoku ljubezni v Ižakovcih.

Verjetno ni naključje, da je kolonija potekala v neokrnjeni naravi ob reki Muri, o kateri so pisali že mnogi slovenski pisatelji, pesniki in glasbeniki.

Mislim, da ni človeka, ki ga ne bi prevzel čar reke Mure, njenih skrivnostnih mrtvic, mlina in mlinskega kolesa, ki se leno vrti skozi čarobne meglice, ki se kot srebrna pajčevina vlečejo nad reko Muro.

Prav to so učenci poskušali s čopičem in barvo ujeti na papir in karton. Da jim je to res uspelo, se da videti z razstave, ki je odprta v galeriji beltinskega gradu in je razdeljena na dva dela.

V prvem delu razstavljajo svoja dela učenci mednarodne slikarske kolonije Beltinci 2009. Iz OŠ Beltinci

Slika nastala na koloniji

razstavljajo: MONIKA GRAJ, ANDREJA SLAVIC, BARBARA ŠIPOŠ, BARBARA SEČKAR, TINA SRAKA, KAJA GLAVAČ IN GREGOR HORVAT. Iz Finske razstavljajo: JANA KALTTYGIN, HELMI MÖTTÖNEN in HELI PYYKKÖNEN, iz Poljske pa TOMAŽ L. in ERIKA O.

Da je bila likovna dejavnost močno prisotna na OŠ Beltinci že pred desetletji, priča razstava v drugem delu, kjer so na ogled likovna dela nekdanjih učencev OŠ Beltinci. Tu razstavljajo: IVAN ZADRAVEC, IZIDOR ZADRAVEC, IVAN SIMIČ,

MARTINA VIDONJA, DANI KAVAŠ, DANILO LEBAR, MARIJA BREST, DANILO KRAPEC, TADEJA TERNAR, JOŽE PIVAR, IZIDOR HORVAT-IZAK, MONIKA ŽIŽEK, CVETKA RENGEO, ANDREJKA ZVER, DARJA ROŠ, MIHAELA ŠALAMUN, DOMINIK ŠTEINER in NATAŠA ÜLEN.

Otroško slikarsko kolonijo, pripravo in postavitve razstave sta vodila mentorja FERI POREDOŠ in KATJA SMODIČ.

Feri Poredoš

Šolanje nekoč

Šola nekoč je bila kar precej drugač-
na kot šola danes. Kot vsi že vemo, so
v preteklosti pisali na tablice, velike kot
zvezek. Ponekod pa so uporabljali tudi
že zvezke. Kot pisalo so uporabljali ka-
menček, v zvezke pa so pisali s črnilom.
Učitelji so bili zelo strogi, dovoljene so
bile fizične kazni ...

Jaz pa bom pisala o načinu pridobi-
vanja znanja, o šolskih predmetih, nor-
čijah med odmori, njihovem prostem
času ...

Naj najprej napišem, da sem opravi-
la intervjuja s kar dvema starima ma-
mama. Boste videli, da so bile tudi razli-
ke po krajih - ponekod so bili kar strogi,
ponekod pa malo manj.

Torej, isto v vseh krajih je bilo to,
da so najprej 4 leta hodili v osnovno
šolo, nato pa še 3 leta v nižjo gimnazijo.
Če pa so hoteli, so lahko šolanje nada-
ljevali v višji gimnaziji ali kakšnem prak-
tikumu, kot so rekli poklicnim šolam.

Vsi vemo, da je šolanje uvedla Ma-
rija Terezija in je bilo za vse otroke ob-
vezno. Osnovno šolo so začeli obisko-
vati s sedmimi leti starosti, tako kot mi.
Kot je bilo že omenjeno, so otroci v
osnovno šolo hodili 4 leta, v teh letih
pa so imeli branje, računstvo, petje, te-
lovadbo, lep opis in vedenje. Velik po-
udarek je bil predvsem na vedenju, saj
je bil vsak, ki se je neprimerno obna-
šal, kaznovan. Pouk so začeli ob 8 uri,
trajal pa je tja do 12. ure. Pri branju so
se učili seveda brati, računstvo je bilo
kar podobno matematiki, namesto pe-
tja pa imamo danes glasbo. Pri petju pa
se niso učili življenjepisa skladateljev,
kvečjemu so se naučili nekaj not, po-
udarek je bil bolj na petju. Telovadili
so več ali manj isto kot mi, pri lep opisu
pa so pazili, da je bilo čim manj pravo-
pisnih napak. Knjig so imeli bolj malo.
Tablico, kamenček in pa eno ali največ
tri knjige, so v šolo prinašali v cekru.
Tudi malico so prinesli s sabo. Včasih
so si prinesli kakšno jabolko, ki so ga
utrkali s kakšnega drevesa med potjo v
šolo in pa kos kruha, ki jim ga je zjutraj
zavila mati. V šolo so hodili peš, tudi
iz več kilometrov oddaljenih vasi, saj je
takrat le malokdo imel kolo, kaj šele kaj
drugega! Pešačili so v vsakem vreme-

Tako je izgledala beltinska šola nekoč.

nu, šola pa je stala v Beltincih. Najprej
je bilo to v gradu, pozneje pa so se pre-
selili v zgradbo preko cerkve, ki je sta-
la na mestu, kjer je danes Dom starej-
ših. Pred 30 leti pa so zgradili današnjo
šolsko zgradbo, kamor še danes učenci
vestno in pridno zahajamo.

Med poukom so seveda imeli tudi
odmore, in sicer dva kratka po 5 minut
in enega dolgega, namenjenega malici.
Kot mi je povedala mamina mama, so
v Lendavi v šoli dobili tudi toplo ma-
lico (kakav, kruh z maslom, repa ...).
To je bilo že v letih takoj po 2. svetov-
ni vojni.

Po končani 4-letni osnovni šoli pa je
sledila še 3-letna nižja gimnazija: Tam
so imeli večinoma iste predmete kot v
osnovni šoli. Začeli so se učiti še ma-
džarščino, ponekod srbohrvaščino ali
ruščino, imeli pa so še tudi prirodopis,
zemljepis in zgodovino. Pa ne tako kot
mi danes! Če se kdo sprašuje, kaj je to:
prirodopis so rekli pouku narave, pri ze-
mljepisu pa so se učili o mejah držav, re-
kah in pokrajinah... Pri zgodovini so
jih učitelji poučili predvsem o življenj-
skih stvarih.

Imeli so tudi športne dneve in izlete.
Športni dnevi so bili predvsem pozimi,
ko so se lahko sankali, delali snežake ...
Na izlete so hodili z vlakom v Maribor,
Ljubljano, Celje ... gledat muzeje, gra-
dove, cerkve itd.

Na koncu osnovne šole so dobili iz-
kaz, prav tako na koncu nižje gimnazije.

Nato so imeli priložnost šolanje na-
daljevati v višji gimnaziji ali kakšnem
praktikumu.

Imeli so tudi možnost obiskovati
verouk (v času pred in med 2. svetov-
no vojno), katerega je obiskovalo malo
učencev. Tam so se učili moliti, pripove-
dovali so jim o preteklosti ...

Seveda pa jim je kljub obiskovanju
šole ostal čas za norčije in igro. Igrali so
se gnilo jajce, klekanco, skakanje, šuder,
metali so žganike, se šli izštevanki, kot
je recimo ta:

*Bejlo letalo okoli leti,
kdor se ozira po hrbtu dobi!*

*En kovač konja kuje,
kolko žebljev potrebuje?
1,2,3, pa povej število tudi ti!*

in peli pesmi:

*Majka prišla s kolodvora,
dija, dija, de.
Kaj hoče majka s kolodvora,
dija, dija, de.
Jas hočen svojo hčerkico,
a dija, dija, de.
Tau maš ti svojo hčerkico,
a dija, dija, de.
Kaj boš s hčerko delala,
a dija, dija, de.
Z njo bon se igrala,
a dija, dija, de.*

...

V prostem času pa so doma pomaga-
li staršem pri hišnih opravilih, kosili tra-
vo in se skupaj zabavali!

Tajda Vöröš

Sodelovanje vrtca z okoljem

Naša najpomembnejša naloga v vrtcu Beltinci, enoti »SONČEK« Dokležovje je ustvariti in ohraniti varno, vzpodbudno in zdravo učno okolje za otroke. V skladu s Kurikulumom za vrtce in metodologijo KZK ustvarjamo možnosti za različne dejavnosti otrok, ter prispevamo k njihovemu telesnemu in duševnemu razvoju. Velik poudarek dajemo kurikularnim načelom aktivnega učenja in razvojno – procesnega pristopa, kjer je otrok lahko samostojen v okviru svojih sposobnosti in individualnih razlik med otroki.

Sledimo filozofiji neprestanega razvoja in napredka vseh in vsakogar v vrtcu. Pri uresničevanju zastavljenih ciljev in nalogah si prizadevamo pridobiti tudi dobre zunanje sodelavce, posameznike in institucije. Skozi šolsko leto se vrstijo različni projekti, dejavnosti, preko katerih imajo otroci možnost pridobivati različna znanja, izkušnje, razvijajo sposobnosti,...

Naj nanizam nekaj sodelovanj – dejavnosti, s katerimi so zunanji sodelavci popestrili otrokom kakovostno preživljanje časa v vrtcu:

* V vrtec smo povabili Janovega dedka, Lipič Danija. Z veseljem se je odzval našemu vabilu.

Težko smo pričakovali Janovega dedka in psičko Zalo, da se nam predstavit.

Dani Lipič je že 18 let aktiven v KINOLOŠKEM DRUŠTVU MS. S psičko Zalo sta osvojila, že precej nagrad v Sloveniji, kakor tudi izven naših meja. Gospod Dani je bil že Svetovni prvak; državni prvak; veliko uspehov so že nanizali tudi ekipno. Pred kratkim je bil na Svetovnem prvenstvu v Franciji. Otroci so bili nad psičko Zalo in gospodom Danijem navdušeni, zelo zanimivo ju je bilo opazovati, kako sta bila usklajena, mirna in zanesljiva pri opravljanju določenih nalog. Skoraj vsi otroci so pobožali Zalo in izrazili željo, da bi tudi oni imeli tako psičko, s katero bi se lahko igrali.

Ob tej dejavnosti so otroci spoznali, kako skrbimo za živali, jih negujemo, in da je lahko žival tudi človekov najboljši prijatelj!

* Društvo kmečkih žena nam je predstavilo življenje nekoč: »KAK JE INDA FAJN BILOU«.

Otroci so z velikim zanimanjem poslušali, kako so ljudje nekoč živeli, nekatere zgodbe in predmeti so jih tako prevzeli, da so o njih razpravljali še takrat, ko smo prispeli nazaj v vrtec. Z vso vnemo so spremljali prikaz raznoraznih kmečkih opravil, poslušali pripovedovanja o preteklosti in se na koncu z veseljem posladkali z orehi in »šklojci«. Ob koncu predstavitve smo vsi skupaj zapeli pesem Marko skače in bilo je pravo veselje gledati zadovoljne obraze mladih in malo manj mladih. V spomin smo dobili zgoščenko z naslovom »Lepšega poula nei«. Otroci zelo radi prisluhnejo glasbi, najbolj všeč jim je pesem »Mamica stara« (ljudska), ob kateri veselo zapojejo in se gibalno izražajo. Preko te predstavitve so imeli otroci možnost spoznati bližnje družbeno in kulturno okolje, spoznavanje značilnosti domačega okolja in navad, seznanjali so se s tem, kako so ljudje živeli nekoč. (DRŽAVLJANSKA VZGOJA – medgeneracijsko sodelovanje).

* Skupina mamic otrok iz podružnične OŠ Dokležovje je v mesecu decembru pripravila presenečenje - predstavo »ŠTIRJE SNEŽAKI IN DEDEK MRAZ«. Predstava nam je bila zelo všeč, še večje veselje otrok pa je bilo, ko jih je obiskal in obdaril Dedek Mraz. Po predstavi so nas snežaki z Dedkom Mrazom

obiskali še v vrtcu, kjer so veselo zarajali z nami.

* V mesecu marcu, smo se pogovarjali o družini, družinskih članih, o človeškem telesu, seznanjali smo se z življenjskim ciklom, spoznavali smo domači kraj, dom, starši so se vključevali v vzgojno delo. Ninkina mamica Tanja, Stašin očka Frenk in predsednik KS Dokležovje Boris Brunec so nas razveselili s pripovedovanjem pravljic. Nepozabno doživetje je bilo tudi, ko nas je obiskala Tiarina mamica Sabina, ki nam je predstavila športno panogo KARATE. Otroci so z velikim navdušenjem izvajali določene vaje in poslušali Sabino o pomenu tega športa.

Zelo smo se razveselili Filipove mamicice in sestrice Neve.

Otroci so z velikim zanimanjem poslušali Filipovo mamicico, ki je pripovedovala, kako poteka dan, ki ga preživlja doma s svojo Nevo. Otroci so postavljali vprašanja, na katera jim je mamica odgovarjala. Bili so presenečeni, kako majcena je Neva, kako majhne prste ima na nogah in rokah.

Iskrena HVALA g. Daniju Lipič, ga. Mariji Zver s predstavnicami Društva kmečkih žena, mamicam Tanji, Meliti, Sabini, očku Frenku, g. Borisu Brunec in skupini mamic Zvezdani, Tanji, Darinki, Sonji in Andreji in VSEM, ki ste nam kakorkoli popestrili in polepšali dneve v vrtcu!

Darja Ošlaj, Vrtec Beltinci, enota » Sonček » Dokležovje

Otroci so veseli vsakega obiska.

Intervju z gospo Milico Šadl

Pogovarjala sem se z gospo Milico Šadl, učiteljico v pokoju, ki se je vrsto let ukvarjala s kulturno dejavnostjo na področju gledališča, ko je bila učiteljica v Gančanih in pozneje v Beltincih, kjer je bila ena od ustanoviteljic Kulturno- umetniškega društva Beltinci in Mednarodnega folklornega festivala Beltinci ter vrsto let predsednica društva.

Ga. Milica, ali so se ljudje tudi v preteklosti vključevali v društva?

Tudi v preteklosti so se ljudje radi družili, imeli so več časa kot danes in so se družili v raznih društvih. Na vaseh so organizirali gledališke skupine, zelo veliko tradicijo imajo gasilska društva, radi so tudi prepevali. V

Beltincih so pred 70. leti hodili raziskovalci ljudskih plesov in tako se je ustanovila folklorna skupina.

In kako je danes, v novejšem času?

Danes ljudi vedno bolj zanima, kako so živel naš predniki nekoč. Zato ustanavljajo razna društva, raziskujejo ljudsko izročilo; to so predvsem folklorna društva in tudi druga društva, npr. kulturno umetniška, turistična ...

Mi lahko poveste nekaj o delovanju Kulturno- umetniškega društva Beltinci, kjer ste bili vrsto let predsednica?

V Beltincih imamo kulturno umetniško društvo, v katero je vključena folklorna dejavnost: ljudski plesi, ljudske pesmi, ljudski običaji, raziskovanje oblačilne podobe in noš, ljudska glasba ...

Kaj je največja vrednost delovanja KUD Beltinci?

Beltinci so najbolj znani po raziskovanju in ohranjanju ljudske kulture v preteklosti. S

svojim delovanjem bi radi ohranili stare običaje, da bi naša mladina in naši zanamci spoznali bogato ljudsko izročilo naših prednikov in da to ne bi šlo v pozabo.

Spoznali bi radi tudi ljudsko izročilo drugih narodov, zato v Beltincih že 39 let prirejamo mednarodni folklorni festival, da bi spoznali še običaje ljudske kulture drugih narodov, predvsem pa njihove ljudske plesne, noše in glasbo. Na festivalu se vsako leto zberejo tudi druga društva iz okoliških vasi in prikazujejo našo prekmursko kulinariko, ljudsko petje, rokodelstvo ... Na beltinskem festivalu se združuje mnogo ljudi, ki se spoznavajo in poveselejo kot nekoč. Podobne prireditve so zelo pomembne, saj skrbijo za to, da bogato ljudsko izročilo spozna veliko število ljudi in da stari običaji ne bodo zamrli.

Martina TRATNJEK

Svetovni dan družine

V enoti »Sonček« Dokležovje smo svetovni dan družine obeležili s popoldanskim srečanjem z otroki in starši. V okviru projekta FIT Slovenija »Svet gibanja, svet veselja« smo izvedli igre na vsebino TIMSKA HARMONIJA. Veselje je bilo videti srečne obraze otrok, ki so uživali ob igrah s svojimi vrstniki in starši. Naredili smo nekaj fotografij, ki povejo vse o našem prijetnem srečanju!

Vzgojni tim enote »SONČEK« Dokležovje

Podelitev medalj.

Punčke, fantki iz cunj iz enote "Slamica" Lipovci

Punčka iz cunj je UNICEFOV projekt, s katerim nekateri nacionalni odbori zbirajo sredstva za program cepljenja otrok proti šestim otroškim nalezljivim boleznim. Vsaka posvojena punčka zagotovi cepljenje enega otroka. Punčka iz cunj je igračka, ki rešuje življenja. Poznana je v vseh kulturah sveta. Marsikatere mu otroku je že v preteklosti delala družbo, danes pa simbolizira otroka iz države

v razvoju, ki potrebuje našo pomoč. Letno v svetu namreč še vedno umre več kot 2,5 milijona otrok, ker niso bili cepljeni.

Tudi v enoti "Slamica" Lipovci smo se odločili, da bomo sodelovali v tem projektu. Projekt smo predstavili staršem na informativnem oddelčnem roditeljskem sestanku. S pomočjo staršev smo zbirali slike otrok različnih ras, knjige, revije. Na zemljevidu smo označili, kje živimo. Na globusu smo poiskali Slovenijo, primerjali kopno in morje (barve, količine). Nekatere otroke so zanimala imena posameznih držav, kdo v njih živi, kakšna je njihova barva kože, kako govorijo, kakšna je njihova hrana, oblačila ... Veliko smo se pogovarjali ob ogledu knjige Otroci iz

vsega sveta. Otroci so komentirali predvsem obliko oči otrok, njihova oblačila, življenjsko okolje. Seznanili smo se tudi z deželami, kjer vlada revščina, pomanjkanje hrane, vode, cepiva ... To pa nam je bilo vodilo, da tudi mi nekako pomagamo otrokom po svetu, da ostanejo zdravi.

Z otroki smo se dogovorili, da bi izdelali punčke oz. fantke iz cunj in jih poslali na dobrodelno dražbo v Ljubljano. Tja smo poslali punčko Mojco (oddelek 1 – 4 let) in Klaro (oddelek 4 – 6 let).

V oddelku 1 – 4 let smo za pomoč pri šivanju zaprosili babico Vero, ki je prišla v vrtec. Z navdušenjem smo opazovali spretnosti babice roke pri šivanju. Mi pa smo pomagali punčke napolniti, narisati oči,

narediti lase. Tako smo dobili v oddelku novega prijatelja, ki smo mu dali ime Kekec. Kekec (oddelek 1 – 4 let) in Lara (oddelek 4 – 6 let) potujeta od otroka do otroka in pri vsakem preživita nekaj časa. Otrok je ta čas odgovoren in mora skrbeti za novega prijatelja in njegovo prtljago. Starši pa zapišejo njune dogodivščine v dnevnik. Starši so Kekcu in drugim punčkam iz cunj (različne polti kože) poklonili zibelko, voziček, različne ljubkovalne igrače, avtomobilčke. Očka pa je izdelal posteljico. Starši so svoje otroke presenetili z darilom ob prihodu Božička in to z unikatnimi punčkami oz. fantki iz cunj, ki smo jih izdelovali v popoldanski delavnici. Otroci so jih bili zelo veseli.

V oddelku 4 – 6 let so starši prinašali blago, volno in izdelali različna oblačila za punčki.

Te naše punčke oz. fantki niso navadne igrače, ampak so igrače, ki so izdelane z lju-beznijo, z medsebojnim sodelovanjem.

Babica Vera nam je zašila punčke.

Otroci so ob tem projektu spoznali, da si morajo vsi ljudje v določeni družbi med seboj pomagati in sodelovati, da bi ta delovala in omogočala dobro počutje. Otrok si ob tem pridobiva konkretne iz-

kušnje o demokratičnosti, izkazovanju strpnosti, spoštovanju drugačnosti, solidarnosti.

Lea Puhan

Dani Lipič in njegova ovčarka Zala

Dokležanec Dani Lipič je velik ljubitelj narave. Srečujemo ga na vsakodnevnikih sprehodih s svojo ovčarko Zalo Žitkovo. To ni navadna psička, med drugim je tudi svetovna prvakinja. Tako tudi Dani ni vsakodnevni sprehajalec, je njen dober prijatelj in vzrejevalec.

Začelo se je leta 1991, ko se je s svojo prvo psičko NERO (saj jo je tudi vzredil) včlanil v Kinološko društvo Goričko v Sebeborcih (sedaj je hkrati še član Kinološkega društva Murska Sobota). Oba sta bila vztrajna in potrpežljiva in leta 1998 sta postala državna prvaka. Na svetovnem prvenstvu psov v sledenju v Švici je z njo dosegel 17. mesto, na katero je bil zelo ponosen. Žal pa je psička kmalu zatem poginila in to ga je zelo prizadelo. Ves čas je čutil, da mora z vzgojo in šolanjem psov nadaljevati, zato je kmalu kupil novo ovčarko pri znanem rejcu psov Francu Žitku v Rakičanu. Psička Zala mu je tako prirasla k srcu, zato se je brez oklevanja odločil zanjo in ni se zmotil. Bila je pametna in poslušna. Na njenih vsakodnevnikih treningih v domači okolici ob Muri in v Kinološkem

društvu Goričko (kjer mu pomaga Vlado Škerlak in v KD v Murski Soboti, kjer mu pomaga Roman Bodanec) sta se oba tako zelo izurila, da rezultati niso izostali. Pravimo, da je pes človekov najboljši prijatelj in to Dani z gotovostjo potrdi in ve zakaj! Toda še tako dresiran in vzgojen pes se velikokrat v dani situaciji obnaša drugače, kot bi od njega pričakoval lastnik. Zato je Dani pripravljen tudi na »presenečenja«. Ves njegov trud je poplačan, ko se z Zalo izkažeta na tekmovanjih, kjer sta si pridobila že velik ugled in sta cenjena tako med tekmovalci kot tudi obiskovalci. Tako sta lansko leto (2008) na 14. svetovnem prvenstvu psov v sledenju v slovaškem mestu Vranov postala svetovna prvaka. Naslov sta delila s Švicarjem ANTONIEM BIASOM. Sodelovalo je 22 držav in ko je na drogu zaplapolala slovenska zastava in zaigrala himna, so se Daniju orosi-

Dani in Zala na zmagovalnem odru.

le oči. Tega ne doživi vsak, zato je zelo ponosen na to. Vsakomur pove, da je najprej Dokležanec, nato Prekmurec in Slovenec. Tako čuti vedno, ko stoji na stopničkih za zmagovalce in prejema medaljo in priznanje. Tudi leta 2005 je bil svetovni prvak, ko je bilo tekmovanje pri nas v Sloveniji.

Zala se dobrodušno stisne k njemu in ga obližne z jezičkom. Takrat oba pozabita na prehojene poti in ovire.

Letošnje leto sta branila naslov svetovnega prvaka v Franciji, zato sta se vztrajno pripravljala nanj. Žal je v življenju in tudi v športu sreča velikokrat opoteča. To se jima je letos zgodilo in Dani je spoznal tudi drugo plat, ko sodniki »zamočijo« in kaznujejo – Dani in Zala sta kljub dobri, izvrstni pripravljenosti nekomu »trn v peti« in sodniki so jima nastavili past. Tako se Zala žal ni uvrstila in ponovila lanskoletnega uspeha.

Toda Dani in Zala sta prava borca in ne obupata tako zlahka, zato se že vztrajno pripravljata na nova tekmovanja in pridno trenirata.

Dani je srečen in vesel, ko se oba vrneta k družini, ki jima ves čas stoji ob strani in jima pomaga. Vsi so ponosni nanju, še posebej srečna in zadovoljna sta vnuka.

Marija Zver

Judo klub Murska Sobota uspešno deluje že 43 let

Dolgoletna tradicija v tem lepem, a zahtevnem borilnem športu, nas obvezuje k nenehnemu strokovnemu delu in vzgoji mladih judoistov. Prav zato smo se pred tremi leti odločili, da se razširimo in da ponudimo možnost treningov juda tudi izven Murske Sobotice, in sicer v Beltincih. Povezali smo se z Osnovno šolo Beltinci, kjer so nam odstopili svoje prostore v telovadnici in judo se je lahko začel! Danes trenira v judo sekciji Beltinci dvanajst mladih judoistov trikrat tedensko, pod vodstvom trenerja judo mojstra 2.DAN Tarik Mazouzi, od tega deset dečkov in dve deklici. Letošnjo sezono je začela ekipa šestih mladih judoistov sodelovati na tekmovanjih v Sloveniji in tudi v tujini in dokazala, da sodi v kategoriji mlajših dečkov in deklic v sam slovenski vrh! Udeležili smo se štirih tekmovanj, in sicer mednarodnega turnirja Bežigrad, mednarodnega turnirja na Jesenicah in odprtega prvenstva Slovenske Bistrice, kjer so naši tekmovalci pobrali skupaj štirinajst medalj! Za

Mladi tekmovalci JK Murska Sobota, sekcija Beltinci

največji uspeh pa letos štejemo nastop na mednarodnem turnirju v avstrijskem Zelltwegu, kjer je nastopilo 811 tekmovalcev iz 12 držav in je naši ekipi uspelo osvojiti eno zlato medaljo v kategoriji deklic in eno srebrno medaljo ter dve peti mesti v kategoriji dečkov!

Letos 9. junija pa je celotna skupina tudi uspešno prestala izpite za šolske pasove, tako da zdaj vsi mladi judoisti ponosno nosijo višje stopnje pasu! Na vsakoletnem tradicionalnem pikniku Judo kluba Murska Sobota pa smo podelili tudi priznanja najboljšim mladim judoistom, ki

so se izkazali s svojimi uspehi na tekmovanjih. Med njimi so zaslužno tudi štirje mladi judoisti iz sekcije Beltinci in sicer dečka Urban Gruškovnjak ter Tilen Kramar pri mlajših dečkih in Gabriel Zdravec v kategoriji cicibanov in deklica Hanna Mazouzi v kategoriji mlajših deklic!

Vabimo pa tudi vse zainteresirane, ki bi si želeli bližje spoznati in se naučiti tega borilnega športa, da se nam pridružite v septembru, ko bomo imeli ponovne vpise za začetnike!

Tarik Mazouzi

Peti vaški turnir v pikadu za pokal

KS Dokležovje

ŠD Dokležovje - Pikado klub F1 in KS Dokležovje sta organizirala 5. Vaški turnir v pikadu za pokal KS Dokležovje. Udeležilo se ga je 20 tekmovalcev KS Dokležovje. Najboljši so bili nagrajeni s pokali in medaljami.

Rezultati:

Moški:

1. Damir Lukač
2. Matej Zver
3. Roman Tivadar
4. Matej Šebjan

Ženske:

1. Mojca Špilak
2. Tončka Arvaj
3. Mateja Farič
4. Natalija Čeh

Dvojice:

1. Jože Kobelec in Matjaž Györek
2. Matej Zver in Natalija Čeh
3. Roman Tivadar in Venčeslav Balažič

Matjaž Györek

Nasmejane zmagovalke turnirja.

Svetovni dan zdravja 2009

Zaščitimo življenja. Za varno zdravstvo ob izrednih dogodkih

Svetovna zdravstvena organizacija je leta 1948 na prvem zasedanju svoje skupščine razglasila 7. april za Svetovni dan zdravja. Od leta 1950 izbere vsako leto določeno temo in z njo na ta dan s pomočjo zdravstvenih, vzgojno-izobraževalnih in drugih organizacij na svetu opozarja ljudi na aktualne probleme, ki vplivajo na zdravje. Letos nas opozarja na varno zdravstvo v izrednih razmerah - zato je moto »Zaščitimo življenja - Za varno zdravstvo ob izrednih dogodkih«.

Osredotoča se na varnost zdravstvenih ustanov in pripravljenost zdravstvenih delavcev za zdravljenje vseh, ki jih prizadenejo nesreče. Zdravstvene ustanove in zdravstveno osebje zagotavljajo prebivalcem vsakodnevno zdravstveno oskrbo. Ob naravnih nesrečah pa je povpraševanje po njihovih storitvah še večje.

Število »izjemnih razmer« se povečuje tudi v Evropi (poplave, ekstremne temperature, suše, požari, potresi, plazovi, nevihte, večje prometne nesreče, teroristični napadi...). Zdravstvene ustanove morajo biti varne in pripravljene za obvladovanje nujnih primerov tudi v slučaju izrednih razmer, kar je skupna odgovornost vseh, ne samo zdravstvenega sektorja.

Alojz Zver

Po rojstvu Slovenec, po srcu Brazilec, po vzgoji salezijanec, slovenski DON BOSCO.

Alojz Zver se je rodil v številni Zverovi družini 8. aprila 1913 leta v Dokležovju, očetu Martinu in materi Mariji.

Osnovno šolo je obiskoval v domačem kraju in že kot otrok kazal izjemno nadarjenost. Kot veliko domačinov je tudi on obiskoval SALEZIJANSKI ZAVOD v VERŽEJU. Bil je vedoželjen in zanimalo ga je veliko stvari, ki jih je rad počel v življenju. Žal življenjske razmere v tistem času niso naklonjene majhnemu prekmurskemu

Udeleženci so se nadihali zdravja.

V Pomurju smo Svetovni dan zdravja obeležili na Otoku ljubezni v Ižakovcih.

Promovirali smo zdrav življenjski slog, telesno aktivnost in zdravo prehrano, zato so bili organizirani pohodi in kolesarjenja, že tradicionalna telesna aktivnost s fizioterapevtko in degustacija zdrave hrane. V program smo vključili tudi predstavitev državnega presejalnega programa SVIT. To je program presejanja in zgodnjega odkrivanja pred-rakavih sprememb in raka na debelem črevesju, ki ga je predstavila Jožica Maučec Zakotnik, dr. med., direktorica CINDI Slovenije s sodelavci.

Rak na črevesu in danki je zahrbtn in tihi morilec. Dolgo se razvija brez očitnih bolezenskih znakov. Število obolelih za tem rakom narašča. Večinoma se razvije iz predrakavih sprememb na steni črevesa-polipov. Če jih pravočasno odkrijemo, ga lahko preprečimo. Trenutno

imamo v Sloveniji 1300 obolelih. Približno 700 letno pa jih tudi umre. Program SVIT omogoča, da to obliko raka odkrijemo dovolj zgodaj, ko ljudje še nimajo očitnih zdravstvenih težav. Številni obiskovalci so se lahko sprehodili tudi skozi model debelega črevesja, kjer so videli vse spremembe, ki jih vidi zdravnik specialist pri kolonoskopiji.

Pri stojnicah, ki so jih pripravile različne ustanove in nevladne organizacije, so obiskovalci dobili zdravstveno vzgojno gradivo.

Ljudje se premalo zavedajmo, da je zdravje vrednota, ki jo moramo ohranjati vsak dan – ne samo ob Svetovnem dnevu zdravja, zato so tovrstne aktivnosti pomembne za osveščanje prebivalstva in boljše zdravje.

Ana Fujs, dipl. m. s.

Zavod za zdravstveno varstvo M. Sobota

človeku in šolanje so si lahko privoščili le redki izbranci. Salezijanci so videli v njem velik potencial, zato so ga poslali na šolanje v Italijo. Tako je že zelo mlad zapustil domače ognjišče in svoj rojstni kraj.

V Italiji se je pripravljaj na duhovniški poklic in se zelo zgodaj seznanil z življenjem in idejami Don Bosca. Tudi njemu je bila prva skrb vzgoja mladih in pomoč revnim ter trpečim. Don Bosco mu je bil vse življenje zgled in učitelj. Po končanem šolanju v Italiji je imel veliko željo, da bi šel v misijone na Kitajsko in se je že delno naučil kitajščine. Žal je takrat tam izbruhnila revolucija in zato so ga sobratje poslali v Brazilijo. Sam nam je velikokrat pripovedoval, da mu je bila prostrana Brazilija pravzaprav namenjena in

postala je njegova druga domovina. Imel je izreden posluš za preprostega brazilskega človeka, še posebej za trpinčene, zlorabljene in prizadete otroke. Ob obiskih v domovini – v rodnem Dokležovju - nam je prikazal diapozitive in z navdušenjem pripovedoval, kaj vse je skupaj s svojimi sobratji storil za boljše in srečnejše življenje revnih brazilskih otrok. V ospredje je postavil vzgojo teh otrok, ker se je močno zavedal, da je potrebno pričeti pri najmlajših, če hočeš spremembe. Na svoji poti je naletel na številne ovire, ki pa mu niso preprečile njegovih velikih načrtov. Bil je vedno odkrit, vztrajen in trmast, kljub širokemu akademskemu znanju in razgledanosti je bil vedno in povsod zelo prijateljski in človeški. S svojim znanjem jezikov

(portugalsko, francosko, italijansko, špansko, latinsko, slovensko in še nekaj drugih) in izredno razgledanostjo bi se lahko uvrstil na zelo pomembne položaje (v cerkvi in državi), vendar to ni bilo v njegovi naravi. Nikoli ni hlatal za akademskimi nazivi, skromen kot je bil, je delal in vzgajal. Vedno je bil brez dlake na jeziku in ko si je zastavil cilj, ga je brezkompromisno tudi dosegel. Bil je pravičen in to je zahteval tudi od drugih, ni se znal pretvarjati. Tudi zato je bil priljubljen tako med sobrati, študenti in še posebno med preprostimi ljudmi, katerim je posvetil vse svoje življenje. Z veliko zavzetostjo je predaval na salezijanski fakulteti Don Bosco v Sao Joae del – Rei in tam cele dneve poučeval različne predmete. Bi je veliko zdoma, tudi zaradi urejanja administracije. Ob svojem delu je vodil še pevske zборе, oratorije in vrata njegove skromne pisarne so bila odprta vedno za vsakogar (revnega ali bogatega) vsako minuto. Izredno dobro je poznal brazilsko šolsko zakonodajo in tudi sam veliko prispeval k njenim spremembam. Njegove intelektualne sposobnosti so mu dovoljevale izredno veliko manevrskega prostora in v filozofskih debatah ter predavanjih (ki so bila vedno dobro obiskana) je do potankosti obvladal latinske klasike in odkrival njihove nedoslednosti. Vseskozi je bil izredno marljiv, delaven, zato nikoli ni poznal brezdolja. Vse okrog sebe je prepojil z delavnostjo, skromnostjo, optimizmom, veseljem in dobroto. Tako je njegova mnogovrstna dejavnost bogatila brazilsko kulturo, mesto Sao Joae del- Rei in najrevnejše med revnimi v njegovi ustanovi APAE (Združenje staršev in prijateljev prizadetih). V ta zavod je vložil vse svoje talente, veze, karizmo in pogum. Kot Don Bosco je tudi sam začel v zelo težkih, nemogočih razmerah. Toda njegova močna volja, trma, pokonča drža in vztrajnost sta mu omogočila, da je iz teh zametkov nastala poznejša ustanova, ki je prerasla prvotne okvire, da imajo tudi prizadeti svoj prostor in spoštovanje v družbi. Pri tem plemenitem dejanju so mu pomagali ljudje radodarnih src, ki so z donacijami, v obliki bonov in zapuščin prispevali sredstva za delo ustanove. Njegova zasluga je, da ima mesto S.J.del Rei poleg dragocenih kulturnih spomenikov še en zaklad - HIŠO ZA NAJREVNEJŠE MED REVNIMI. Za svoj bogat doprinos k vzgoji brazilske mladine je dobil več priznanj, tudi državno. Čeprav ni delal za priznanja in nagrade, mu je dobro delo, da je bilo njegovo delo opaženo in ce-

njeno. O njegovi predanosti zavodu priča tudi njegova knjiga, na katero je bil zelo ponosen. Naš domačin je bil vseskozi močno navezan na rodni kraj, na sorodnike in znance. Zelo vesel je bil srečanja in druženja s stanovskim kolegom Ivanom Jeričem in vedno sta se srečala in izmenjala bogate izkušnje o svojem delu. Vedno so ga zanimale naše družbene razmere in sistem. Ves čas je imel tudi volilno pravico in najsrečnejši je bil, ko je ob samostojnosti nove države Slovenije lahko oddal ob prvih volitvah svoj glas tistim, ki so prispevali k osamosvojitvi naše in njegove domovine. Vedno je bil ponosen na svoj narod in rod. Imela sem čast, da sem v nekaj bližnjih srečanjih spoznala in odkrila veliko vrlin in najzlahtnejših odlik svojega sorodnika – moževega strica. Čeprav nisva bila enakega prepričanja, pri njem to ni bila ovira. Vedno je zatrjeval, da je pomembno, kaj mislimo v svojem srcu in kaj prispevamo k spremembi in izboljšanju človeštva. To naju je zblíževalo in bogatilo, saj sva bila oba VZGOJITELJA, ki težita k izboljšanju razmer vseh ljudi, ne glede na vero, politiko in raso! In ravno v tem je bila veličina našega Alojza Zvera, poštenega Prekmurca in svetovljana, našega krajana. Vse svoje življenje je bil močno navezan na svoj kraj, na svoje sorodnike, znance. O domotožju in ljubezni do njih je večkrat pripovedoval svojim prija-

teljem. Zato se je toliko bolj posvečal svojim gojencem in študentom, ki so mu vlivali novih moči tudi v trenutkih, ko mu je bilo najtežje.

Zadnjih nekaj let se nismo več srečevali, zato pa smo si dopisovali in slišali preko telefona. Kljub visokim letom in boleznim, ki mu ni prizanesla, je bil vse do konca hudomušen in pronicljiv v svojih pogovorih. Z velikim veseljem in spoštovanjem je spremljal naše družbene spremembe in našo rodbino.

Ponosni smo nanj in na njegovo plemenito delo, ki ga je opravljal v Braziliji in kljub razdalji smo bili na nek način zelo povezani. Njegova karizma nas je združevala in tudi smrt ni tega preprečila. Umrl je 13. junija 2005 v Braziliji, ki ji je posvetil svoje življenje.

Hvala mu za vse, kar je dobrega storil za preprostega brazilskega človeka, hkrati pa je to storil tudi za vse nas, ki smo samo delček v neizmernem vesolju. Tako je preprost Prekmurec postal tudi velik človek Brazilije in hkrati človek vsega človeštva.

Upam in želim, da bodo prihodnje generacije podrobneje spoznale in odkrile življenje našega »Lujzeka« in obiskale njegovo zadnje počivališče v Braziliji.

Marija Zver

Misijonar Alojz Zver

ŠAH, MAT

»Marko naš razmišlja,
tuhta in bistri svoj um,
figure na šahovnici prestavlja,
kam skače tekač, kam gre kmet... «

Marko se rad igra, poje, telovadi in pleše, rad pa tudi šahira. Za to zanimivo igro ga je navdušil njegov dedi in že zelo zgodaj je rad prestavljal šahovske figure. Ko je prišel k nama na obisk, je poiskal šah in poprosil dedka, da zaigrata partijo. Bil je priden in

vztrajen učenec in hitro se je naučil osnovnih potez. Seveda mu dedi včasih »spregleda« kakšno napačno potezo in Marko takrat zmagaja. Koliko radosti in veselja zaigra v njegovih očeh, ko vzklikne: «Šah, mat!»

Dedi se čudi in pravi: »Pa si me matiral!« Prav gotovo mu je to velika vzpodbuda, da se še bolj vneto loti igre, ki ga krepi pri njegovem razvoju. Seveda pa mora ob zmagi spoznati tudi poraze, saj so del življenja.

Marija ZVER

Marko šahira in velikokrat premaga dedija.

Vožnja z vlakom

»Mi se z vlakom peljemo,
dobro voljo meljemo,
ko pa se ustavi vlak,
hitro izstopi vsak... «

Lan in Pika sta imela veliko željo, ki sta jo zaupala dedku in babici in vsi štirje smo sklenili, da jo uresničimo; seveda s privolitvijo njunih staršev. Naredili smo načrt, kako bomo to najbolj uspešno izpeljali. Ko sta njuna starša prišla iz službe, smo bili pripravljene: dobre volje in polni načrtov smo jima zaupali našo skupno željo. Starša sta zajela sapo, v grlu se jima je naredil cmok in oba sta se spogledala brez besed. Mi pa smo nadaljevali z našim »bojnim pohodom« in ju nismo pustili do besede. »Vse smo že pripravili za pot, samo v kovčke še zložimo in lahko odpotujemo,« smo zatrjevali v en glas. Kaj pa jima je preostalo drugega, kot da sta privolila v naše potovanje z vlakom.

Zjutraj, ko je mamica šla v službo, nas je spotoma odložila na železniški postaji. Pri blagajni smo kupili vozne karte in se odpravili s prtljago skozi čakalnico na peron. Lan in Pika sta se močno oprijela babičine in dedkove dlani. Po zvočniku smo zaslišali napoved: »Vlak za Pregersko in Mursko Soboto prihaja na 7. peron. Potniki, pripravite se.« Pospesili smo korak in se previdno izogibali gneči ljudi. Na 7.

Lan in Pika potujeta z dedkom in babico v Prekmurje.

peronu je stal naš vlak, zato smo vstopili. Prometnik je dvignil rdeč loparček in dal znak za odhod. Pomahali smo mamici v slovo in vlak se je premaknil.

Udobno smo se namestili v našem kupeju in se razkomotili, saj smo bili sami v njem. Bila sta srečna, ko sta sedela pri oknu in skozenj opazovala pokrajino, ki je hitro drvela mimo nas. Še bolj vesela pa sta bila, ko smo se zapejli skozi tunel. Z zanimanjem sta opazovala potnike, ki so se pomikali mimo našega kupeja; eni so vstopali, drugi izstopali. Seveda sta se zelo razveselila sprevodnika, ki je prelučnjaval vozne karte. Ponosno sta odgovarjala na njegova vprašanja, prav nič jima ni bilo nerodno. Sledil je glavni obred – malica. to je bil najlepši del potovanja, ko smo razgrnili prtičke in nanje položili dobrote. Se-

veda je bilo vse to potrebno splakniti s tekočino in voda iz steklenice je bila zelo okusna. Potovanje smo si krajšali z branjem pravljič, petjem in družabnimi igrami. Med kartanjem Črnega Petra se nam je kakšna karta izmuznila med sedeže in brž smo jo poiskali in pospravili. Hitro smo se bližali naši končni postaji. Razveselili smo se mostu čez reko Muro, pomahali smo v pozdrav naši vasi, ko je vlak peljal mimo. Vse smo imeli pripravljeno za naš izstop, vsi smo bili v veselem pričakovanju, da se srečamo s stricem Boštjanom. Čakal nas je na postaji v Murski Soboti in srečni smo se odpeljali v Dokležovje, kjer sta vnuka preživela teden nepozabnih »počitnic«. To pa je že druga zgodba.

Marija Zver

Raztresenec

Japonska pravljica. Mladinska knjiga: 1964. Zbirka Zlata ptica

V neki vasi je pred davnimi časi živel strašno raztresen človek. Sosedje so že zdavnaj pozabili, kakšno ime je dobil ob rojstvu in so ga klicali kar Raztresenec.

Nekoč je Raztresenec rekel svoji ženi:

»Jutri bo v mestu veliko slavje. pripravi mi svečano obleko; ob zori pojdem v mesto.«

»Pripravila ti jo bom,« mu je obljubila žena. »A nikar mi ne pozabi prinesiti darila.«

Zjutraj je Raztresenec ob prvem svitu zbudil svojo ženo in jo vprašal:

»Kje je moj slamnik?«

»Na obešalniku,« je zaspano odvrnila žena.

Raztresenec je stopil k obešalniku, tam pa je na eni kljukci visel slamnik, na drugi pa slamnata košara. Raztresenec si je poveznil na glavo košaro in se začel obuvati. Eno nogavico si je obul na nogo, drugo pa je nataknil na krtačo za ribanje poda. Na desno nogo si je obul slamnato sandalo, na levo pa leseno coklo.

»Še malo, pa bom nared,« si je rekel. »Še prepasati se moram.«

»Hej žena, zbudi se!« je zavpil. »Kje je moj svileni pas?«

»Saj veš, tam kakor zmeraj, v sosednji sobi,« je spet zaspano odgovorila žena.

V sosednji sobi pa je na enem žeblju visel Raztresenčev pas, na drugi pa ženin. Raztresenec si je zavezal ženin pas in začel premišljevat, če česa ni pozabil.

»Za vsak primer bom vzel s seboj bodalo. Kdo ve, na kakšne ljudi utegnem naleteti med potjo.«

»Hej, žena!« je spet zakričal. »Si mi pripravila bodalo?«

»Sem,« je rekla žena. »V kuhinji visi.«

Raztresenec je stopil v kuhinjo. Tam pa je viselo na eni strani bodalo, na drugi pa senčnik. Raztresenec si je zataknil za pas senčnik in se napotil v mesto na slavje.

Tako je prišel do sosednje vasi; ko so ga ljudje videli, so se mu začeli smejati:

»Lejte lejte, kakšen čudak, na glavo si je poveznil košaro namesto klobuka!«

»To me pa res zanima, kateri čudak nosi na glavi košaro namesto klobuka,« je pomislil Raztresenec. Pogleda je na levo, a tam ni bilo nikogar. Pogledal je na desno – tudi tam ni bilo nobenega čudaka. Ozrl se je nazaj, tam pa je bila množica ljudi. Vsi so se smejali in kazali nanj s prsti:

»To ti je klobuk! Ha, ha!«

Raztresenec se je prijel za glavo in otipal – slamnato košaro. V navalu jeze jo je zagnal po tleh in šel naprej gologlav.

Ko je prišel do naslednje vasi, je spet slišal smeh za svojim hrbtom:

»Lejte lejte, kakšen čudak! Na eni nogi ima slamnato sandalo, na drugi pa leseno coklo!«

Raztresenec se je sezul in nadaljeval gologlav in bosonog. Tako je hodil, pa je srečal mimoidočega. Ta ga je vprašal: »Spoštovani gospod, čemu pa imate samo eno nogavico?«

Raztresenec se je pogledal – in res: nogavico je imel samo na eni nogi. Sezul si jo je in bos nadaljeval pot.

Šel je mimo riževega polja, kjer so kmetje ravno pospravljali pridelek. Ko so ga zagledali, so ga jeli spraševati: »Zakaj se v tej vročini sprehaš brez klobuka, vsaj senčnik bi si lahko odprl!«

Raztresenec je bil užaljen: »Če bi ga imel, bi tudi brez vas vedel, kaj storiti!«

»Kaj pa imaš potem zataknenega za ženskim pasom?!«

»Kje neki vidite ženski pas?« je razkačeno vprašal Raztresenec.

»Saj imaš vendar ženski pas, zanj pa zataknen senčnik, mar ne vidiš?!«

Raztresenec je strgal pas iz hlač, prelomil senčnik čez koleno in jo mahnil nazaj proti domu. Saj vendar ne more priti v me-

sto na slavje gologlav, bos in brez pasu.

Bil je ogorčen...

»Žena je vsega kriva! Ni mi pripravila pravih stvari! Ji bom že pokazal!« si je mislil.

Ko je prišel v rodno vas, je planil v hišo in začel kričati:

»Lenoba malopridna! Zaradi tebe nisem mogel na slavje! Vsem sem bil za norca!«

»Zavedi se, sosed! Kaj pa sem zakrivila?«

Šele tedaj je Raztresenec opazil, da stoji pred njim soseda in ne žena. Planil je namreč v tujo hišo.

Stekel je na cesto, nasproti pa mu je prihajal prodajalec čaja. Raztresenec je kupil eno škatlico. Pomislil je: »Trebajo bo dati sosedi, saj sem jo po nepotrebnem užalil.«

Plačal je čaj prodajalcu, stopil v hišo in rekel: »Oprosti da sem te nahrulil... Na, tu imaš darilo,« je ponudil ženski škatlico čaja.

»Kdaj pa si me nahrulil?« ga je vprašala ženska. »In kako to, da si se tako hitro vrnil iz mesta?«

Raztresenec je debelo pogledal in zagledal pred seboj svojo ženo. Tokrat pa je stopil v svojo lastno hišo.

Najprej je bil zmeden, potem pa je rekel: »Saj ni nič zanimivega v mestu. Kupil sem ti darilo – škatlico čaja – pa sem se vrnil. Skuhaj svežega čaja!«

Pobarvanka

Dogajalo se je

Peljeva se že, ampak ne s kolesom.

Zbiranje starodobnikov na grajskem dvorišču.

Ponosni in veseli regruti.

Obiskali so nas tudi znani gostje.

Čudovito je bilo plesati pred množico ljudi.

»Marki« kot Belokranjci.

Dogajalo se je

Atelje v naravi ob Vučji jami.

Družabni večer: Dario Cortese z dudami.

Policija je svetovala tudi miss Slovenije, Tadeji Ternar.

»Red je vedno pas pripet.«

Zmagovalci tekmovanja »Pravilno ločevanje odpadkov«

Gasilska bodočnost pred akcijo.